

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

BÜYÜK GÜNLER KAPIDA

• Yeni Bir
Dünya
Kurma
Görevi

• Halkların
Birleşik
Devrimci
Mücadelesi

• Tekel
Eylem
Güncesi

• Devrimci
Öğrenciler
Kürt Halkının
Yanında

• Faşistlere
Anladığı
Dilden
Cevap

• Antakya
Ayışığı
Açıldı

01 Ocak 2010
Saraçhane

01 Ocak 2010 Boğaz Köprüsü

YENİ BİR DÜNYA KURMA GÖREVİ

İşçi sınıfının devrimci teori ile, sosyalizmle, toplumsal devrimle bağımlı koparmak için, burjuvazi ve küçük burjuvazi, kendi tarzında sürekli bir kampanya yürütüyor. Çünkü çok iyi biliyorlar ki, emekçi kitlelere kurtuluş yolunu gösteren, yalnızca proleter devrimci komünizmdir.

Burjuvazi bu çabasından hiç vazgeçmeyecektir, çünkü devrimci komünizmle bütünleşen bir işçi sınıfı hareketi, tarihi devrimci rolünü oynayacak bir konuma gelmiş demektir. Gerçekte, bunun böyle olduğunu dünya burjuvazisi 20.yüzyılın toplumsal devrimlerinden çok iyi biliyor. Ne denli umutsuz bir çaba olsa da, işçi sınıfı hareketiyle devrimci marksizmin bağımlı koparmak onun için yaşamsaldır. O, mülk sahibi olarak varlığını artık emekçi kitlelerin sosyalizme yönelmelerini engelleyerek sürdürebileceğini öğrenmiş durumda. Emekçi sınıf iktidara geldikten ve sosyalizmi kurmaya giriştikten sonra da, burjuvazinin bu gerici girişimleri sona ermeyecektir. O, dünya çapındaki tüm gücünü kullanarak ve elinden gelen her yola başvurarak işçi kitlelerini sosyalizmden uzaklaştırmaya çalışır.

İşçi sınıfının egemen sınıf olarak örgütlendiği sosyalizm koşullarında, dünya burjuvazisi sosyalizmi yıkmak için saldırganlığını ve çabalarını en üst düzeye çıkartır. Bununla da kalmaz, sosyalist ülkeleri çevresin-

başka yıkıcı yollara başvurur. Uluslararası burjuvazi sosyalist bir ülkeyi çökertmek için tüm bu girişim ve gayretlerini içeride de küçük burjuva unsurları kullanarak daha ileri götürür. Gericileşen küçük burjuvazi, kitleleri sosyalizmden u-

İşçi sınıfının egemen sınıf olarak örgütlendiği sosyalizm koşullarında, dünya burjuvazisi sosyalizmi yıkmak için saldırganlığını ve çabalarını en üst düzeye çıkartır. Bununla da kalmaz, sosyalist ülkeleri çevresindeki kapitalist ülkelerle ve dünyadaki tüm kapitalist güçlerle kuşatır. Askeri siyasi yollarla, ekonomik ablukaya ya da ekonomik sabotajlara ve başka yıkıcı yollara başvurur. Uluslararası burjuvazi sosyalist bir ülkeyi çökertmek için tüm bu girişim ve gayretlerini içeride de küçük burjuva unsurları kullanarak daha ileri götürür. Gericileşen küçük burjuvazi, kitleleri sosyalizmden uzaklaştırmak için emekçiler üzerinde etkili olan marksist-leninistlerin bu etkisini kırmaya çalışır. Eski, yeninin içinde varlığını bir süre daha sürdürür. Böylece, kitleleri sınıfsız bir topluma götürmek isteyen devrimci güçlerle, toplumu geri götürmek isteyen gerici güçler arasında sınıf savaşımı bütün şiddetiyle sürer. Ta ki sosyalizm zaferini dünya çapında güven altına alıncaya dek.

deki kapitalist ülkelerle ve dünyadaki tüm kapitalist güçlerle kuşatır. Askeri siyasi yollarla, ekonomik ablukaya ya da ekonomik sabotajlara ve

zaklaştırmak için emekçiler üzerinde etkili olan marksist-leninistlerin bu etkisini kırmaya çalışır. Eski, yeninin içinde varlığını bir süre daha sürdürür. Böylece, kitleleri sınıfsız bir topluma götürmek isteyen devrimci güçlerle, toplumu geri götürmek isteyen gerici güçler arasında sınıf savaşımı bütün şiddetiyle sürer. Ta ki sosyalizm zaferini dünya çapında güven altına alıncaya dek.

İşçi sınıfının niceliği, gücü ve toplumdaki etkinliği tartışılmaz bir gerçektir. Burjuvazi, işçi sınıfının bu gücünü çoktandır kabul etmiş durumdadır. Bu yüzden her burjuva güç, onu yanına çekmeyi, onun gücünü kendi gücü haline getirmeyi hedefler. Sömürücü sınıfın karşı olduğu, emekçi sınıfın bağımsız güç olarak hareket etmesidir. Ücretli emekçilerin bir sınıf olarak harekete geçmemesi için, yani sermaye egemenliğine yönelmemesi için

yapılan burjuva girişimlerden biri, emekçi sınıfın gücünü bölmektir. Bu amaçla burjuva propagandayı sonuna kadar kullanır ve bunun yanında gericiliğin her türüne başvurur. Emekçi ve sömürülen sınıfı etkisizleştirmek için yaptığı her çaba gibi bu yöndeki çabasından hiç vazgeçmez.

Tüm saldırılarına, baskılarına ve bölme girişimlerine rağmen sonuç alamadığı zamanlar ise, sınıf savaşımını yeni yöntemlerle sürdürür. Bu kez Ekim Devrimi sırasında olduğu gibi ve tüm sosyalist ülkelerin tarihinde görüldüğü üzere, işçi sınıfının iktidarını kabul etmeye hazır gibi görünür ancak sosyalizmle, marksist öncüle tüm ilişkilerinin kesilmesi kaydıyla. Ekim Devrimi süresince, ortaya atılan "Bolşeviksiz Sovyetler" sloganının amacı buydu. Yine yıllarca öne sürülen "Castro'suz, Komünist Partisiz bir Küba" emperyalist kampanyasının amacı, kitlelerin sosyalizmle bağımlı koparmaktır. Ya da uzun yıllar Doğu Av-

rupa'nın halk demokrasili sosyalist ülkelere yönelik olarak yaptıkları ince burjuva propagandasında olduğu gibi, "siz parlamenter sisteme sahipsiniz, SSCB ise sovyetik bir sisteme sahip; siz onlardan farklısınız, batı demokrasisine daha yakınsınız" diyerek Doğu Avrupa ülkelerini Sovyetler Birliği'nden uzaklaştırma kampanyasının amacı da hep aynı olmuştur. Küba Devrimi'yle Latin Amerika'daki devrimci hareketleri karşı karşıya getirmek için, Latin Amerika hareketleri hakkında inceleme yapan kimi araştırmacılar, sanki bu devrimci hareketlerden yayanmış gibi görünmüş, gerçekte ise, Latin Amerika halklarının sosyalizme yönelmelerini önlemek için çok sinsî bir propaganda yürütmüşlerdir. Onlar büyük bir hevesle Latin Amerika'daki diğer devrimlerin, Küba Devrimi'nin izlediği yolu izlemediğini "kanıtlama"ya çalıştılar. Burjuvazinin bu çabalarını gelecekte de çeşitli biçimlerde karşımıza çıkacağını hiç unutmamalıyız.

Dünya burjuvazisinin tüm bu çabalarının son hedefi: ezilen ve sömürülen kitleleri devrimci komünist öncüsünden koparmak ve böylece öncüsüz kalan kitle hareketlerini rahatlıkla ezmek ve egemenliği altına almaktır. Sosyalist ülkelere yönelik çok çeşitli biçimlerde sürdürülen burjuva propaganda saldırılarının hedefi sosyalizmi yıkmaktır. Tüm bu yöntemler, burjuvazinin egemenliğini sürdürmek için başvurduğu vazgeçilmez yöntemlerdir.

Sosyalizmle, devrimci hareketle bağı koparan bir işçi sınıfı hareketi, geniş kitleler üzerindeki bütün etkisini yitirir. İşçi sınıfının toplumun dönüşümünde öncü bir rol oynamasını sağlayan devrimci bir hareket olarak davranmasıdır. Devrimci marksist hareketle bağı koparan bir işçi sınıfı hareketi toplum üzerindeki dönüştürücü rolünü oynamayacağı gibi, kendi içinde de bir çözülme ve dağılma yaşar. Sosyalizmin ideolojik etki alanından çıkan bir hareket, kaçınılmaz olarak burjuvazinin ideolojik etki alanına girer. Devrimci bir hareket olmaksızın uzaklaştığı zaman, sosyalizmle bağlarını kestiği zaman, sermaye-

nin saldırıları karşısında hiçbir ciddi varlık gösteremez.

İşçi sınıfı hareketinin dışında değil, içinde çalışma sürdüren küçük burjuva sosyalizmi, işçi sınıfı hareketinin gerçek bir sınıf hareketi, devrimci bir sınıf hareketi durumuna gelmesini engelleyerek, işçi sınıfının devrimde öncü rolü oynamasını önlemeye çalışır. Küçük burjuva hareketin etkisi altına giren işçi sınıfı, bu uzlaşmacı anlayışla hareket ettiği takdirde, emekçi ve sömürülen kitlelere öncülük edemez. Halk kitleleri ancak, devrimci bir sınıfın, sermaye egemenliğini devirmek için savaşan devrimci bir gücün yanında yer alırlar, çünkü ancak devrimci bir mücadelenin, içinde buldukları kölece ilişkilere son verebileceğini bizzat kendi deneyimlerinden biliyorlar. Ezilen ve sömürülen kitleleri kapitalizmin baskısından kurtaracak olan işçi sınıfıdır, işçi sınıfının devrimci hareketidir.

Küçük burjuva sol hareketlerin yaratmaya çalıştığı işçi hareketi, gerçek bir işçi hareketi değil, "özel işçi hareketi"dir.

**Leninist Parti yıllardır
devrime öncülük etme yeteneği
kazanmış, yeni bir dünya kurma
kapasitesine sahip devrimci
bir işçi sınıfı hareketinin ortaya
çıkması için mücadele veriyor.
Bu mücadele yalnızca bir alanda
değil, teorik, politik, pratik,
sanatsal, özcesi sınıf
mücadelesinin bütün alanlarında
sürüyor. Bilimsel sosyalizmi
geniş emekçi kitleler içinde
yaymak, onları devrim ve
komünizm mücadelesine
kazanmak için ısrarlı, kararlı ve
militan bir kavga içindedir.
Marksizmin devrimci görüşlerine
dayanan bir partinin
öncülüğünde hareket eden işçi
sınıfı yeni bir dünya kurma
görevinin üstesinden gelebilir.**

Gerçek işçi hareketi, yani devrimci işçi hareketi, devrimci marksizmin öncülüğünde, bilimsel komünizmin kurucuları Marx ve Engels'in devrimci ilkelerinden hareket eden, Lenin'in devrimci görüşünden hareket eden sınıf hareketidir. Burjuva partinin peşinden giden, burjuva sendikacının anlayışıyla hareket eden sosyal-reformist ve oportünist görüşler etrafında toparlanan işçi hareketi, devrimci bir işçi hareketi değildir. Kısacası devrimci sınıf hareketi, kapitalist sömürü sistemini yıkmayı, burjuva toplumu sosyalist bir topluma dönüştürmeyi hedefleyen bir harekettir; ya da bu görevleri benimseyen ve bu yönde davranan işçi hareketi devrimci bir hareket haline gelebilir.

Eğer içinde bulunduğu an'ın öne çıkardığı politik mücadele görevlerini doğru bir biçimde saptayamazsa, hareketin toplumu dönüştürme görevi boş bir laftan öteye geçmez. Türkiye ve Kürdistan'ın somut durumunda an'ın güncel görevi proleter iç savaşı yükseltme yoluyla devrimi örgütlemektir. Olgunlaşan devrimci durumu yadsıyanlar, sınıfların devrimci görevlerini yadsıyanlar ve bunun gerektirdiği iktidar mücadelesini başa alamayanlar, devrimci bir işçi sınıfı hareketi yaratamazlar; iktidar mücadelesi etrafında değil de, reformlar mücadelesi çevresinde oluşturulan bir hareket ancak reformist bir işçi hareketi olur. Reformist bir hareket ise işçi sınıfını devrimci hedefinden uzaklaştırır.

Leninist Parti yıllardır devrime öncülük etme yeteneği kazanmış, yeni bir dünya kurma kapasitesine sahip devrimci bir işçi sınıfı hareketinin ortaya çıkması için mücadele veriyor. Bu mücadele yalnızca bir alanda değil, teorik, politik, pratik, sanatsal, özcesi sınıf mücadelesinin bütün alanlarında sürüyor. Bilimsel sosyalizmi geniş emekçi kitleler içinde yaymak, onları devrim ve komünizm mücadelesine kazanmak için ısrarlı, kararlı ve militan bir kavga içindedir. Marksizmin devrimci görüşlerine dayanan bir partinin öncülüğünde hareket eden işçi sınıfı yeni bir dünya kurma görevinin üstesinden gelebilir.

C.DAĞLI

HALKLARIN BİRLEŞİK DEVRİMCİ MÜCADELESİ

Devrimci mücadeleyi sonuna dek götüremeyenler, onu yarı yolda terk edenler; o güne değin teori ve pratikte devrimci biçimde düşünen ve hareket eden, devrimci bir dil kullananlar, harekete sırt çevirdikten sonra, gitgide devrimci olanın yerine reformist olanı koymaya başlarlar. Kullanılan dil, uzlaşmacı bir anlayışın pratiği olarak reformist bir içerik kazanır. Bu durumda olanlar, düşünsel plandaki tüm üretken etkinliğini yitirir, yerine koydukları ise, demagoji ve gevezelikten başka bir şey değildir.

Aralarında uzlaşmaz sınıf karşıtlıkları ve çelişkileri bulunan sınıflardan oluşan kapitalist toplumda, ya proletaryanın devrimci sınıf konumundan hareket edersin, ya da burjuva sınıfa bağlanırsın. Ya marksist-leninist ideolojiye dayanırsın, ya da burjuvazinin ideolojik etkisine girersin. Burjuvaziye karşı, devrim mücadelesini yarı yolda bırakanlar, sosyalist dünya görüşünden uzaklaşanlar, bu yüzden burjuvazinin ideolojik ve politik etkisine girerler. Artık lafta, sosyalizm devrim teorisine bağlı olduklarını söyleseler de, gerçekte burjuvazinin bakış açısına göre hareket ederler.

Her uzlaşma, başka uzlaşmaları tetikler. Burjuvaziyle uzlaşmaya giden sosyal reformistler ve onların ardılları oportünistler, çalışmanın bütün alanlarında uzlaşmacı anlayışın gereğine uygun davranıyorlar. Uzlaşmacıların burjuvaziyle, Türkiye'nin egemenleriyle bir anlaşmaya çekmek istedikleri bir hareket de UKH'dir. Ama bunun için öncelikle, Türkiye tekeli sermayesi ve onun devletinin "ikna edilmesi" gerekiyor. Uzlaşmacıların burjuvaziye ikna etmek için kullandıkları en etkili argüman şudur: "Türkiye eğer Kürt ulusal hareketinin taleplerini kabul eder ve UKH'ni ortadan kaldırırsa, bölgede ve dünyada güçlü bir konuma gelir". Bölge ve dünya, Türkiye tekeli sermayesinin öyle at koşturacağı kadar boş olmasa da, onlar bu görüşlerinde ısrarlılar. Bir kere bu yöne yöneldikten sonra yapacakları tek şey, Kürt ulusal sorununun "çözümünün" Türkiye egemenlerinin yararına olduğunu kanıtlamaktır. Türkiye tekeli sermayesinin çıkarlarını sermayenin kendisinden çok uzlaşmacı hareketler düşünüyor. İşte uzlaşmacı çizginin vardığı nokta.

Unutuyorlar ki, Türkiye, bölgede ve dünyada daha güçlü bir konuma gelirse, bu ancak başka halkları sömürmek ve baskı altına almakla olur. Bölgede ve dünyada daha güçlü bir devlet durumuna gelmek demek, içeride emekçileri ve halkları daha şiddetli olarak ezmek ve baskı altına almak demektir. Çünkü ekonomik olarak güçlü bir konuma gelmiş olan devlet, içeride kitleler üzerinde baskıyı güçlendirmek için, baskının güçlü ekonomik temellerine sahip olmuş demektir. Türkiye'nin dışta güçlü bir duruma gelmesi, Kürt halkının değil, sermayenin yararına ve sermayenin istemidir.

Kürt ulusal hareketiyle Türkiye arasında bir "barış antlaşması"nın yapılmasını isteyen Türkiye'deki oportünist ve refor-

mist hareketler, gerçekte bununla Türkiye tekeli sermayesinin ve faşist devletin kitlelerin ve emekçi halkların üzerindeki egemenliğinin güçlendirilmesine hizmet etmiş olurlar. Onlar aynı zamanda, emekçi kitlelerin ve ezilen halkın devrimci hareketini, devrimci olmaktan çıkartıp, sermaye güçlerine yedeklemek istiyorlar.

Emekçiler İktidara Gelmeden Acı Ve Baskılar Sona Ermez

Burjuva iç savaşın, faşist devlet saldırılarının halk kitlelerinde yarattığı acı, gözyaşı ve sıkıntı, reformistleri, oportünistleri ve küçük burjuva aydınlarını bu duruma bir son vermek için, kendi anlayışlarına göre, "çıkış yolları" aramaya itmiştir. İç savaştan ve sonuçlarından çıkışın küçük burjuva pasifist yolu, emekçilerin, devrimci güçlerin, faşizm ve sermayeye karşı mücadelesini yarı yolda bırakıp düşmanla bir "toplumsal barış", bir "konsensüs" ve "barış" içinde bir arada yaşama politikası izlemektir. Oysa ki iç savaştan gerçek çıkış yolu, yani proleter devrimci yol mücadeleyi yarı yolda terk etmek değil, onu sonuna dek, zafere ulaşıncaya dek götürmektir. Kapitalizmden, burjuva diktatörlüğünden kurtulmadan emekçi kitleler acı ve baskılardan kurtulamazlar; çünkü barbarlık, vahşet ve dehşet burjuva ilişkilerden ayrılamaz. Rosa Luxemburg, "**Ya Barbarlık Ya Sosyalizm**" derken, bu gerçeği anlatıyordu. Bildirilerde, broşürlerde ve kitaplarımızda sürekli işlediğimiz, "kapitalizm acı ve gözyaşı demektir" belirlemesinin anlamı da budur: Halka karşı baskı, şiddet, saldırı ve katliama başvurulması kapitalizmin yapısında vardır. Esas sorun, bu temeli yıkmaktır; toplumu devrim yoluyla dönüştürmektir. O zaman bu toplumun yarattığı sonuçlar da ortadan kalkacaktır.

Küçük burjuva hareketlerin Kürt ulusal sorununa yaklaşımları da bu bağlamdadır. Onlara göre, Kürt ulusal sorunu ancak "barış içinde" çözülebilir. Onların barış ve çözüm dedikleri şey, ezilen Kürt halkını burjuvaziyle uzlaşma içine çekmektir.

Ulusal sorunun gerçek çözümü, yani Kürt ulusunun ayrılma, bağımsız devlet kurma hakkı bu çevreleri pek ilgilendirmiyor. Onları asıl ilgilendiren, Kürt halkını devrimci mücadeleden uzaklaştırmaktır. Çünkü gerek Türkiye'de olsun, gerekse Kürdistan'da olsun, devrimci hareketin varlığı ve gelişmesi, onların her türlü reformist, oportünist araçlarının önünde engeldir. Devrimci bir ortam sürdürdükçe, uzlaşmacılar uzlaşmacı çizgilerini yaşama geçiremiyorlar. Uzlaşmacı politikalarını ve reformist varlıklarını ancak çatışmasız, patlamasız ve bunalımsız bir ortamda sürdürebileceklerini düşünüyorlar. En zorlu, çetin günlerinde, ağır saldırı altındayken Kürt halkının yanında olmayan bu çevrelerin, şimdi "barış" için aktif olmalarının temel nedeni, devrimci mücadelenin yarattığı durumdan kurtulmaktır.

Kürt ulusal sorununa çözüm getirmeyen bir "barış" süreci, bu yüzden daha şiddetli, daha kapsamlı ve daha boyutlu bir ça-

tışmanın tüm öğelerini kendi içinde barındırır. Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı gerçekleşmeden, Kürt halkı üzerindeki ulusal baskının kalkacağını söylemek, ezilen Kürt halkını oyalamak ve aldatmak olur.

Kapitalizm yıkılmadan gerçek bir barışın geleceğini sananlar, fena halde yanılıyorlar. Unutmamak gerekir ki, savaşın, çelişkilerin, sürtüşmelerin koşulları barışçı dönemlerde hazırlanır. Gerçek ve sürekli barış, emekçi kitlelerin iktidara gelmesini, sosyalizmin varlığını gerektirir. Yalnızca sosyalizm sürekli bir barışı güvenceye alacak koşulları yaratır.

Kürt Halkı Bugünkü Duruma Devrimci Mücadeleyle Geldi Devrimci Mücadeleyle Özgürleşecek

“Toplumsal Barış” yanlılarının söylediğinin aksine, Kürt ulusal sorunu, Türkiye’nin egemenliğinde bir “barış anlaşması”yla değil, bu egemenliği havaya uçuracak devrimci mücadeleyle çözülecektir. Kürt halkı bugün, kendini herkese kabul ettirecek bir noktaya gelmişse, o, bunu yıllardır verdiği devrimci mücadeleyle sağlamıştır. Bu mücadele Denizler, Sinanlar’la başlamış, güçlenerek devam etmiştir. UKH’nin çıkışında Denizler’in yarattığı devrimci etki ve örnek vardır. Sosyalizmden ve yirminci yüzyıl toplumsal devrimlerinden etkilenme vardır. UKH devrimci bir anlayışla hareket etmeseydi, devrimci zor yöntemlerini kullanmasaydı, ne bir güç olurdu, ne de varlığını sürdürebilirdi. Bunun anlamını öğrenmek isteyenler, dönüp Kürt ulusal-reformist hareketlerin durumuna bir baksınlar. Reformist-ılımlı çizgi izleyenlerin, Kürt halkı üzerinde hiçbir etkisi yoktur. Devrimci bir çizgi izlemeden de etkili olamazlar.

Türkiye’nin egemen güçleri, Kürt halkına karşı, Kürt özgürlük hareketine karşı şiddetli bir savaş sürdürürken, devrimci ulusal hareketi tasfiye etmeyi, ortadan kaldırmayı amaçlamışken, aynı egemen güçlerin, “federasyon” tezini savunduğu halde, uzlaşmacı, boyun eğme Kürt çevrelerini kabul etmeye hazır olduğunu açıklaması, egemenlerin esas olarak Kürt halkının devrimci mücadelesinden korktuğunu ve bu yüzden asıl hedefin Kürdistan’da devrimci olanı ezmek olduğunu yeterince kanıtıyor. Bugün sanki Kürt ulusal sorununu çözümünden yayanmış gibi görünenlerin, gerçekte asıl çabalarının Kürt halkının devrimci gelişmesini engellemek olduğu apaçık değil mi. burjuvazinin bütün güçlerinin kuşku götürmez hedefi devrimci hareketi ortadan kaldırmaktır.

Türkiye’deki sosyal-reformist hareketler ve sadık müttefikleri oportünist hareketler, tam da Kürdistan’da devrimci olanı likide etmek istiyorlar. Onların Kürdistan’da kendileri gibi uzlaşmacı reformist hareketlerin varlığına bir itirazları olmaz. Kürt halkının devrimci mücadelesini ortadan kaldırmak isteyen burjuva güçlerin politikasıyla Kürt özgürlük hareketinin devrimci mücadelesinin tasfiye edilmesinden yana olan sosyal-reformizmin politikalarının bu noktada çakışması bir rastlantı değildir. Varılan bu nokta, küçük burjuva uzlaşmacı çizginin nasıl da burjuvaziye hizmet ettiğinin net bir ifadesidir. Bütün bu gelişmeler karşısında enternasyonalist komünistlerin görevi, ısrarlı olarak politik gerçekleri açıklamak olmalıdır. Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı ilkesine aykırı bir barışın, Türkiye egemen güçlerinin egemenliğini güçlendirmekten başka bir sonuç yaratmayacağı açıklanmalıdır.

Halkların

Birleşik Devrimci Mücadelesi

Kürt ulusal hareketinin çeşitli alanlarında yer alan temsilciler, zaman zaman Kürt halkını eyleme geçmede kendilerini dinlemediğini, hatta kendilerini aşan bir durumun olduğunu ifade ederler. Bu belirlemede gerçeklik payı var. Kürt halkının mücadelesi, iki bakımdan ulusal kurtuluşçu çizgiyi aşıyor: Çağımızda yalnızca ulusal kurtuluş çizgisi, ezilen bir halka zafer getiremez. Ulusal-sınıfsal kurtuluşun iç içe geçtiği bir mücadele çizgisi, nesnel koşulların ve çağımızın bir gerçeğidir. Yalnızca ulusal kurtuluş değil aynı zamanda sınıfsal (toplumsal) kurtuluş, yani sosyalizm uğruna mücadele ezilen halklara özgürlük getirir. Sosyalizm ise ancak proletaryanın önderliğinde toplumsal devrimle gerçekleşebilir. İkincisi, her iki ülkedeki devrim nesnel temeller ve ortak devrimci dinamikler nedeniyle birleşik karaktere sahiptir ve yalnızca birleşik bir devrim olarak başarıya ulaşabilir. Bu gerçek, her iki ülke devrimci hareketinin kendi gücünü aşan, ancak ortak devrimci mücadele gerektiren bir devrimci gelişmenin olduğunu gösteriyor.

Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketinin kendi başına davrandığında başarıya ulaşmadığı, yaşanan deneyimlerle kesindir. Kitleler yaşayarak öğrenirler. Devrimci güçlerin de ondan öğrenmesi gereken sonuçlar var. bugüne değin verilen şiddet ve zorlu devrimci mücadeleyle, her iki ülkede büyük bir devrimci güç ortaya çıktı. Başarıya ulaşmak için ayrı ayrı duran politik güçlerin birleşik hareketi bir zorunluluktur. Birleşik olarak hareket etmesi gereken, halkların kendi devrimci mücadelesidir.

Bütün Yıkıcı ve

Devrimci Güçleri Birleştirmek

İşçi sınıfı, ezilen bütün kitleleri kurtarmadan kendini kurtaramaz. Bunun için yapması gereken şey, bütün ezilen ve sömürülen kitleleri, bütün devrimci ve yıkıcı güçleri, burjuva egemenliğini devirme savaşında birleştirmektir. Sistem tarafından ezilen, baskı altında tutulan ve bu yüzden bu sistemle çelişkisi olan, öfke duyanlar yoksul köylülük, küçük köylülük, kent emekçileri, kısaca kent ve kır yoksulları ve küçük burjuva kitlelerdir. İşçi sınıfının, diğer emekçilerin desteği olmadan bugüne kadar zafere ulaştığı devrim yoktur. İşçi sınıfı hedefine ulaşmak için kitlelerin kapitalist düzenle olan tüm çelişki ve çatışmalarından yararlanır.

Tekelci egemenlik sistemiyle çelişkisi olan bir güç de, ezilen Kürt halkıdır. Yıllardır ağır baskı altında tutulan Kürt halkı, özgürlük yolunda büyük acılara katlandığı etkin bir mücadele başlattı. Devrimci bir temelde başlayan ve gelişen özgürlük mücadelesi, bugün ileri bir aşamaya varmıştır. Yürütülen mücadele, Kürt halkının Türkiye ile olan çelişkilerini iyice keskinleştirmiş ve derinleştirmiştir. Kürt halkının özgürlük mücadelesi, Türkiye egemen güçlerine karşı yöneltilmiş yıkıcı ve devrimci bir güçtür. Türkiye devrimci işçi sınıfı hareketi bu çelişkiden, Türkiye tekeli sermaye egemenliği ve faşist devleti yıkmak için yararlanmalıdır. Bütün yıkıcı ve devrimci güçleri faşizme ve sermayeye karşı mücadelede birleştirmek ve harekete geçirmek, Türkiye ve Kürdistan proletaryanın kurtuluşu için zorunluluktur. □

KÜRT HALKI YALNIZ DEĞİLDİR

ÖĞRENCİLER KÜRT HALKININ YANINDA

Kürt halkına başlayan saldırılarla birlikte DTP'nin de kapatılmasıyla, Kürt halkının sisteme olan öfkesi daha da büyüdü. Biz de öğrenci gençlik olarak Kürt halkına yapılan saldırılara sessiz kalmadık.

DTP'nin kapatılmasını protesto eden yursever öğrenci gençliği yalnız bırakmadık. Sarıgazi Mehmetçik Lisesi Devrimci Öğrenci Birliği olarak eylemde Kürt halkının yalnız olmadığını göstermek için yapılan eyleme destek verdik.

Okulun önünden başlayan eylemde "Katil Devlet Hesap Verecek", "Kürt Halkı Devrimle Özgürleşecek", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Mehmetçik Lisesi Direnişin Simgesi" sloganlarıyla cemevine kadar yürüdük. Eylem başladığında resmi ve sivil polisler engel olmaya çalıştıysa da kitlenin kararlılığıyla engel aşılarak eylem gerçekleştirildi.

Sarıgazi Devrimci Öğrenci Birliği

ANTEP BDP'DEN BASIN AÇIKLAMASI

Son süreçte Kürt halkına yönelik saldırı ve baskıların artması, faşist devletin Kürt sorunu konusunda nasıl bir saldırı içinde olduğunu yıllarca olduğu gibi yine en sert biçimde ortaya koydu. Geçtiğimiz günlerde devletin "KCK Operasyonu" adı altında, 85 kişi evlerine baskınlarla gözaltına alındılar.

BDP son süreçte artan baskılara ve gözaltılara ilişkin 25 Aralık Cuma günü saat 14.00 da İl binasında basın açıklaması düzenledi. Basın açıklamasını okuyan BDP il başkanı Ayhan HAYKIR "İçinde olduğumuz süreçte hükümet ve kamuoyunda açılım tartışmalarının sürdürüldüğü, Kürt sorununun demokratik barışçıl yöntemler ile çözüleceği söylemleri gittikçe içi boşaltılmış Kürtleri bitirmeye, tasfiye etmeye doğru gitmektedir.

Bu ülke yıllardır 82 Anayasası ile yönetilmektedir. ...14 Nisan'dan beri tutuklu bulunan arkadaşlarımızın iddianameleri bile hala hazırlanmamıştır.

Bu hukuksuzluk yetmiyormuş gibi en son dün (Perşembe) günü içinde belediye başkanlarının da bulunduğu 85 arkadaşımız gözaltına alınarak yaka paça götürülerek, bizlere şu mesaj verilmek istenmiş; ya benim istediğim gibi Kürt olacaksınız ya da senin iradeni böyle yok sayacağım.

Eğer bu baskı ve gözaltılar devam ederse top yükün bir direnişe ve demokratik hak arama yön-

temleri ile bize dayatılan imha ve inkar politikalarını boşa çıkartacağız" diyerek basın açıklamasını sonlandırdı.

TIYATROCULARDAN

DTP'NİN KAPATILMASINA PROTESTO

29 Aralık Salı günü bir grup tiyatro sanatçısı tarafından Demokratik Toplum Partisi'nin (DTP) kapatılmasına ilişkin bir basın açıklaması gerçekleştirildi. İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi'nde yapılan açıklamada Kürt Halkı üzerinde baskıların aylardır sistematik olarak sürdürüldüğü belirtilerek "Bizler, bu halkın tiyatrosunu yapanlar, bu savaş çığırkanlığına dur diyoruz" denildi.

Son dönemde seçilmişlere karşı gerçekleştirilen tutuklama terörünün Kürt Halkı'na yönelik bir örgütsüzleştirme, iradesizleştirme ve tasfiye saldırısı olduğunun anlatıldığı açıklama şöyle devam etti: "Bu tutuklama terörü, örgütlenme ve söz söyleme hakkına faşizan bir saldırıdır..."

Biz tiyatrocular, bu saldırılara derhal son verilmesi gerektiğini ve tutuklananların derhal serbest bırakılmasının demokratik ve insan haklarına saygılı bir devletin işi olduğunu belirtiyoruz. Aksine, telafisi olmayan bir savaşın içine itildiğimizin farkındayız."

Kürt halkının seçilmiş iradeleri üzerindeki devlet baskısının sona ermesi gerektiği de belirtilen açıklama sonunda tiyatrocular, "Artık acıları, trajedileri sahnelerimizde görmek istemiyoruz" diyerek salondan ayrıldılar. □

“Bu Teröre Karşı Çıkmayanlar, Balyozlar Kendi Kapılarını Dövmeye Başladığında Sızlanmamalıdır”

Çağdaş Hukukçular Derneği, 30 Aralık günü, “Kürt Halkı Yalın Değildir, Tutuklananlar derhal serbest bırakılmalı, Operasyonlar durdurulmalıdır” diyerek Galatasaray Lisesi önünde bir basın açıklaması düzenledi.

Kürt halkına yönelik çeşitli yerlerde yapılan saldırılarla başlayıp DTP'nin kapatılmasıyla devam eden saldırıların bugün avukatların, Kürt siyasetçilerin ve belediye başkanlarının tutuklanması ile sürdüğünü söyleyen avukatlar adına basın açıklamasını ÇHD'den Taylan Tanay okudu.

“Eski DTP milletvekilleri ve BDP meclis grubuna yöneltilmiş ‘yakalama emri’ tehdidi, onları mahkeme önüne çıkarma ihtiyacından çok siyaset yapmalarını imkansız hale getirme isteğinden kaynaklanmaktadır. Dokunulmazlıkları görülmeyen yüzlerce hırsız, ihale fesatçısı, yaralama sanığı dururken, Kürt halkının seçilmiş temsilcilerine yöneltilmiş bu hasmane tutum kabul edilemez. Kapıları balyozlarla kırılarak gözaltına alınanlar, plastik kelepçe işkencesine maruz kalanlar CMK'nın 145. maddesi bakımından ‘ifadesi alınacak veya sorgusu yapılacak kişiler’dir. Yine gözaltına alınanların CMK'nın 145. maddesi gereğince bu konuda bir davetiye çıkarılarak, ifade ve sorgularını yapmak olanaklı iken bu işlemleri gözaltı terörüne, siyasal bir güç yarışı ve gösterisine dönüştürmek, Kürt milletvekillerinin yasama dokunulmazlıkları hiçe sayılarak ‘zorla getirme kararları, yakalama emirleri’ vermek ve uygulamaya çalışmak yasakçı, inkarcı ve baskıcı resmi politikanın tekrarı ve devamıdır. (...)

Kürt halkının demokrasi ve özgürlük mücadelesine yönelik siyasal bir saldırı olan gözaltı ve tutuklamalar, hükümetin

Kürt halkının demokrasi, hak ve özgürlük istemlerini Kürtler olmadan çözmek konusundaki ‘AÇILIMI’dır. Bugün bu hükümet terörüne karşı çıkmayanlar, balyozlar kendi kapılarını dövmeye başladığında sızlanmamalıdır” diyen avukatlar, BDP’ni ziyarete gitmek üzere eylemlerini sonlandırdılar. □

KÜRT HALKI DEVİRİMLE ÖZGÜRLEŞECEK

Sarıgazi’de, Kürt halkına yapılan yoğun saldırılardan dolayı bir basın açıklaması yapıldı. Yoğun bir katılımı gerçekleştiren basın açıklamasında, Kürdistan’da BDP’ye yönelik yoğun saldırıların yaşandığı, bunun başlangıcının DTP’nin kapatılmasına başladığı ve bu saldırıların sözde demokratik açılımdan kaynaklı olduğu belirtildi.

Basın açıklaması sırasında “Kürdistan Faşizme Mezar Olacak”, “Yaşasın Halkların Kardeşliği” sloganları atıldı. Basın metnin okunmasında sonra sloganlar eşliğinde kitle dağıldı. □

Cezalarınız Kapitalist Sistemin Yıkılışını Engelleyemeyecek

Emperyalist-kapitalist sistem, krizi derinleştikçe saldırılarına pervasız bir şekilde devam etmekten geri durmuyor. 13 Mart 2009 günü Antep’te sokaktan ve evlerinden gözaltına alınan 5 devrimci “terör örgütü üyeliği” ve “patlayıcı madde bulundurma” gerekçesiyle tutuklanarak Antep H Tipi Cezaevine gönderilmişti. İkinci mahkemede serbest bırakılan devrimcilere 28 Aralık 2009 günü gerçekleşen karar duruşmasında ceza yağdı.

Adana 7. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından örgüt üyesi olma, örgüt propagandası yapma ve patlayıcı madde bulundurma gerekçeleriyle Ali Ekber Sever, Sami Tunca, Sinan Koçum, Ferhat Erkabalcı ve Sinem Yolcu, 6 ile 11 yıl arasında değişen hapis cezasına çarptırıldı. Kendi yasalarını dahi ayaklar altına aldıkları bu kararlar, sermaye, devrimci çalışmaya ne kadar tahammülsüz olduğunu bir kez daha göstermiş oldu.

Devrimcilere yönelik ülke genelinde artan gözaltı ve tutuklama saldırıları kapitalist sistemin yıkılışının da ne kadar yakın olduğunun göstergesi aynı zamanda. Saldırıları ile devrimci çalışmayı engelleyebileceğini düşünen sermaye, alanlarda her türlü engele rağmen inatla yükselen devrimin gücü ile karşı karşıya kalıyor. Gücünü işçi sınıfı ve emekçilerden alan devrimci çalışmayı asla engelleyemeyeceksiniz. Verdiğiniz cezalarla kapitalist sistemin yıkılışını engelleyemeyeceksiniz.

**Tutuklamalar Bizi Yıldırılmaz!
Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük!
Bütün İktidar Emegün Olacak!**

Antep Mücadele Birliği Platformu

TEKEL İŞÇİSİ YALNIZ DEĞİLDİR

ÖĞRENCİ GENÇLİK TEKEL İŞÇİLERİNİN YANINDA

Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü öğrencileri TEKEL işçilerine destek yürüyüşü yaptılar. Üç gün boyunca tekrarlanan yürüyüşlerin sonuncusu 23 Aralık 2009 Çarşamba günü gerçekleşti. Bu yürüyüşe diğer üniversitelerden öğrenciler de

katılım gösterdi.

Cebeci DÖB'ün yapmış olduğu çağrıya, diğer gençlik örgütleri de karşılık verdiler. Okul içerisinde yapılan yürüyüş, çekilen ajitasyonlar ve dağıtılan bildirimlerle üniversite öğrencileri TEKEL işçisinin onurlu mücadelesine destek olmaya çağrıldı.

Çağrı üzerine Sakarya Meydanı'nda toplanan öğrenciler, buradan Türk-İş binasına, işçilerin yanına "Tekel İşçisi Yalnız Değildir" şiarı ile yürüdüler. İşçiler öğrencileri büyük bir coşku ile karşıladılar. Yürüyüşün sonunda üniversite öğrencileri adına bir öğrenci, sendikasının ses aracından konuşmasını yaptı. Konuşmada "TEKEL işçilerinin bu mücadelede yalnız olmadığı, devrimci öğrencilerin bu mücadeleyi sahiplendiği" vurgulandı. Konuşma "TEKEL İşçisi Yalnız Değildir" sloganıyla karşılandı. Öğrencilerin getirdiği pankart Türk-İş binasına asıldı. Konuşma sonrasında öğrenciler işçilerle birlikte halay çektiler. Eylem sonrasında öğrenciler işçilerin arasına dağıldılar ve işçilerle sohbet ettiler.

Ankara'dan DÖB'lü Öğrenciler

TEKEL İŞÇİSİ YALNIZ DEĞİLDİR!

2 Ocak günü, Ankara'da eylemde olan TEKEL işçilerine destek olmak, onların mücadelesine ses katmak için Sarıgazi'de bir basın açıklaması düzenlendi.

Mücadele Birliği, AKA-DER, BDSP, ESP-G ve Partizan'ın örgütlediği DHF ve SDP'nin destek verdiği eylem için saat 15.30'da Yıldırımlar Düğün Salonu önünde toplanıldı. Saat 16.00'da Demokrasi Caddesi'nden Meydan'a doğru başlayan yürüyüşte, "Tekel işçisi yalnız değildir!", "Demiryolu işçisi yalnız değildir!", "Entes işçisi yalnız değildir!", "İtfaiye işçisi yalnız değildir!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Sinter işçisi yalnız değildir!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek" sloganlarıyla yürüyüşe geçildi

Meydan'a gelindiğinde sloganlara devam eden kitle, Grup Emeğe Ezgi söylediği marşlara eşlik etmeye başladı. 3-4 gün önce Ankara'da

TEKEL işçilerinin yanında olduklarını ve onlara verdikleri sözü tutarak, gittikleri her yere TEKEL işçilerinin soluğunu taşıyacaklarını söylediler. Ve marşlarıyla işçi ve emekçileri saldırılara karşı mücadele etmeye çağırdılar.

Ardından okunan basın açıklamasında, "Devletin, gerek direnen işçi ve emekçilerden, gerekse toplumun en ileri kesimini oluşturan devrimcilerden büyük bir korku duyduğunun söylendiği açıklamada, devrimcilerin polis kurşunlarıyla katledilerek susturulmaya çalışıldığı, polis terörü ve cinayetlerinin giderek arttığı bir dönemde başlayan TEKEL işçilerinin eyleminin de kolluk kuvvetlerinin vahşi saldırılarına maruz kaldığı" ifade edildi. "Ankara'yı bir eylem alanına çeviren TEKEL işçileri baskılar karşısında yılmayacaklarını ilan etmişlerdir. Artan polis ve devlet terörü karşısında tutulacak tek yol, TEKEL işçisinin tuttuğu kararlı ve militan direniş yoludur. TEKEL işçisi, tüm işçi sınıfına direniş ile yol göstermektedir." denildi.

BOĞAZKÖPRÜSÜ İŞGAL EDİLDİ

Tekel işçileri, 5 Ocak günü Boğazköprüsü'nde eylem yaptılar. Yaklaşık 100 işçi otobüslerle Boğazköprüsü'ne geldi, köprüde araçlardan indiler. Köprü'nün kenarlarındaki emniyet kısmına kendilerini zincirlediler.

5 Ocak günü İstanbul Büyükşehir Belediyesi önünde itfaiye işçileriyle dayanışma yapan Tekel işçileri, dayanışma eylemin sonrasında otobüslerle dönüş yolundayken, Boğazköprüsü üzerinde araçları birden durdurdular. Sloganlar atarak tek şeridin trafiğini durduran işçiler, 20 günü aşkın süredir Ankara'da sürdürmekte oldukları eylemlerini tüm dünyaya duyurmak istediler.

Yaklaşık 15 dakika sloganlar eşliğinde eylemlerine devam etti işçiler. Sık sık "Ölmek Var Dönmek Yok" sloganını haykırdılar.

Saat 14:50 itibariyle işçiler Köprü'de oturma eylemine başladılar. Daha önce itfaiye işçileri benzer bir eylem yapmışlardı. İtfaiye işçileriyle dayanışma sonrasında Tekel işçileri de benzer bir eylem yapmış oldular.

Oturma eyleminin ardından işçiler, Köprü üzerinde bir basın açıklaması düzenlediler. Gür sloganlarla sık sık kesilen açıklamanın tamamlanmasının ardından bir bekleyiş başladı. Yedi çevik otobüsü etrafta önlem almış bekliyorlardı. İşçiler de kendi otobüslerinin olay mahalline gelmesini bekliyor. Ardından araçlara binerek eylemlerini sonlandıracaklardı.

Saat 15:25 itibariyle işçiler otobüslere binerek eylem yerinden ayrıldılar. Otobüsler polis eskortuyla Vatan'a (İstanbul Emniyet Müdürlüğü) götürüldüler. Tüm işçiler ve muhabirimiz topluca gözaltına alındılar.

Yolda muhabirimizi ve basın emekçilerini araçlardan indirdi işçiler. İşçileri taşıyan otobüsler saat 15:45 itibariyle Vatan'a girdiler. Tekel işçileri, akşam saatlerinde serbest bırakıldılar. □

TEKEL İŞÇİLERİ HER YERDE!

Tekel işçileri, 8 Ocak günü de kendilerini AKP Genel Merkezine zincirlerle kilitledi.

Saat 11.00'de AKP Genel Merkezi önüne araçlarla giden işçiler, aracın içerisinde eyleme hazırlandılar. Keftenlerini giydiler ve zincirlerini hazırladılar.

Polisin takip ettiği araçlar AKP'nin önüne yaklaşınca araç iki defa durdurulmak istendi, ama şoföre baskı kuran işçiler sayesinde araç devam etmek zorunda kaldı.

AKP binasına yaklaşan araç, işçiler tarafından durduruldu; işçiler hızla araçtan indi. Kendilerini demir parmaklıklara kilit-

lediler. Hemen müdahale eden polis başarısız kaldı. İşçiler slogan atmaya başladı. Yol trafiğe kapandı. Ve işçilere on dakika sonra, işçilere müdahale edildi. İşçiler gözaltına alınmamak için direndiler, birbirlerine kenetlendiler. Zorla müdahaleden sonra tek tek zincirleri kesilerek gözaltına alındılar. Gözaltına alınan 43 işçinin hepsi Karşıyaka Emniyet Müdürlüğüne götürüldü.

İfadeleri alınan işçiler, akşam saatlerinde serbest bırakıldılar ve Türk-İş önüne ulaştıklarında büyük bir coşkuyla karşılandılar. □

DÖB'LÜ ÖĞRENCİYE FAŞİST SALDIRI!

Bugün (30 Aralık) akşam saatlerinde Cevizli- bağı'daki Atatürk Öğrenci Yurdu'nun önünde faşistler toplu bir biçimde bir yoldaşımıza saldırıda bulundular.

Atatürk Öğrenci Yurdu'nun önünde bekleyen yoldaşımızın yanına gelen faşistler yoldaşımıza ölüm tehdidinde bulunmuş ve devrimci değerlere dil uzatmışlardır. Saldırı durumu karşısında "duruşunu koruyan" yoldaşımız, tehdit ve küfürler karşısında geri adım atmamaya, faşistlerin tehdidine karşı cevaplar vermiştir.

Yoldaşımızın "dik duruşu" karşısında tehdidin bir işe yaramayacağını anlayan faşistler ellerinde ki kemer ve kesici aletlerle yoldaşımıza saldırmışlardır. Yoldaşımız aldığı darbeler sonucu, kafasının ve yüzünün çeşitli yerlerinden yaralanmıştır.

Faşist saldırılar devrimci öğrenci hareketini geliştirme mücadelemizi geriletemeyecektir.

İşçilere ve emekçilere, yoksul Kürt halkına ve devrimci öğrencilere saldırarak rüzgarı ekenler, sokaklarda yükselen bir mücadelenin yarattığı fırtınayı biçeceklerdir.

DEVİRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ / DÖB

FAŞİSTLERE ANLADIĞI DİLDEN CEVAP!

Faşist devlet son dönemlerde, kendi örgütlediği, beslediği sivil faşistler eliyle devrimcilere, işçilere öğrencilere yönelik saldırılarını arttırdı. Özellikle burjuva medyada faşistlerin kitlesel saldırılarını devamlı gösteren devlet, insanlarda korku uyandırmaya çalışmaktadır. Bu saldırılarla gelişen devrimci mücadeleyi sindirmeye, geri püskürtmeye çalışan faşist devlet, bunu başaramayacaktır.

Bu saldırılardan biri de, 30 Aralık günü akşam saatlerinde, Cevizli- bağı'da DÖB'lü bir öğrenciye yapılmıştır. Ayrıca aynı dönemler diğer üniversitelerde de devrimci, demokrat öğrenciler saldırıya uğramıştır. Bu saldırılara cevap vermek devrimciler için bir zorunluluk haline gelmişti. Faşistlere verilecek en iyi cevap, kitlesel devrimci şiddettir.

Bizler de Devrimci Öğrenci Birliği olarak, hem Cevizli- bağı'da yapılan saldırıya karşı, hem de son dönemde yapılan saldırılara karşı 11 Ocak Pazartesi günü İstanbul Üniversitesi İletişim fakültesinden bir faşisti döverek cezalandırdık. Fakülte önünde devrimci öğrenciler tarafından yapılan cezalandırma, faşistin iyice dövülmesinden sonra bitti. Faşistin dövülmesi esnasında faşistlerin son dönemde saldırılarını arttırdığını ve buna yönelik cezalandırma yapıldığını söyleyen kısa bir ajitasyon yapıldı. Aynı zamanda üzerinde "Faşist Saldırlara Karşı Kitlesel Devrimci Şiddet", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Faşizme Karşı DÖB Saflarında mücadeleye- Devrimci Öğrenci birliği" yazılı kuşlama yapıldı.

Faşist saldırılara karşı bu tür kitlesel eylemleri daha fazla örgütlemeli ve yaymalıyız. Faşizm ancak bu dilden anlar ve geliştirilmeye çalışılan faşist saldırı dalgasına karşı, ancak bu şekilde dalga kıran olunabilir.

FAŞİZMİ DÖKTÜĞÜ KANDA BOĞACAĞIZ!

FAŞİZME KARŞI SİLAH BAŞINA!

YAŞASIN DEVİRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ!

DÖB/DEVİRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ

DÜN TUTSAKTI BUGÜN SÜRGÜN

Düşünmeyen nesiller yetiştirmek için düşünmeyen öğretmenlere ihtiyacı var kapitalizmin. Devrimci, demokrat, ilerici, aydın, bugüne kadar pek çok öğretmen öldürüldü, saldırıya uğradı, tutuklandı, sürüldü ya da soğurtmaya uğradı. İstanbul 4 nolu Eğitim sen şubesinin işyeri temsilcisi olan Erdal Güzel öğretmen de bunlardan birisi.

23 Ekim günü tutuklanmış olan Erdal Güzel, ancak 9 ay sonra mahkemeye çıkarılmış ve serbest bırakılmıştı. Daha davası sonuçlanmadan da öğretmenlik yaptığı Gazi İlköğretim Okulu'ndan İstiklal İlköğretim Okulu'na sürgün kararı verildi.

KESK'li emekçilerin Baskı ve Saldırlara Karşı Örgütlenme Komisyonu ve Devrimci Emekçi Komiteleri (DEK), bu sürgün'ü protesto etmek için, 30 Aralık günü İHD'de bir basın açıklaması düzenlediler.

Emekçiler, DEK imzalı "Dünya Emegin Olacak", "Toplu Sözleşme Hakkımız, Grev Silahımız" ve "Kürt Ulusuna Kendi Kaderini Tayin Hakkı" dövizleri ile yaptıkları açıklamada Gazi İlköğretim Okulu'nda öğretmen açığı olduğunu, bu açığı kapatmak için "ücretli öğretmen" çalıştırdığını ve buna rağmen 1. sınıfları okutan bir öğretmeni sürdürdüklerini belirterek, "eğitimi, sağlığı yük olarak gören sermaye sınıfı için emekçi çocuklarının eğitiminin kalitesinin, sürekliliğinin hayal" olduğunu söyledi ve "Erdal Güzel'in uğradığı sürgün saldırısının bundan öncekiler gibi tüm emekçilerin örgütlenme hakkına, tüm aydın, devrimci, demokratlara yapılmış olduğunu biliyoruz. Erdal Güzel öğretmen adında emekçiler tehdit ediliyor. Eğitimi müfredata ve sınıfa hapsetmeyen her aydın öğretmen bu saldırıya maruz kaldı, kalıyor. Bu saldırı ne iltir ne de son olacak. Tüm devrimci, ilerici, demokrat kamuoyunu emekçilerin örgütlenme hakkına sahip çıkmaya ve sermayenin emekçiler üzerinde yürüttüğü tehdit politikalarını boşa çıkarmaya çağırıyoruz" dediler.

Emekçiler ardından Ayışığı Sanat Merkezi ve Mücadele Birliği Platformunun emekçilere yönelik saldırıları protesto eden mesajlarını okuyarak açıklamayı sonlandırdılar. □

İTFAİYECİLER EYLEMDE

İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı olarak çalışan ancak taşeronlaşmanın gündeme gelmesinden sonra haklarını kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalan itfaiye çalışanları sürdürdükleri eylemler zincirine bir halka da İstiklal Caddesi'nde eklediler.

4 Ocak Pazartesi günü saat 18:00'de Taksim Tramvay Durağında toplanan itfaiyeciler "İstanbul uyuma, İtfaiyeye sahip çık" yazılı pankartları, dövizleri, resimleri ve meşaleleriyle yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş boyunca "İtfaiye yatmadı, vatandaşı satmadı", "İtfaiyede taşeron istemiyoruz", "İstanbul uyuma, İtfaiyeye sahip çık", "Her yer Tekel, her yer İtfaiye" sloganlarını atarak Galatasaray Meydanı'na kadar gelindi.

Yürüyüş sonunda Türk-İş 1. Bölge Başkanı Faruk Büyükkucak bir konuşma yaparak hükümetin yaptıklarının IMF ve Dünya Bankası politikalarını bire bir uygulamak olduğunu, Tekel işçilerinin ve İtfaiye çalışanlarının eylemleriyle buna karşı koyduğunu anlattı.

Daha sonra söz alan Belediye İş İstanbul 5 nolu Şube Başkanı Nihat Altaş ise belediye yöneticilerinin, ihaleyi alan şirket yöneticileriyle birlikte itfaiye çalışanlarına ve onların ailelerine baskı yaparak zorla sözleşme imzalatmaya çalıştıklarını söyleyerek, "Başbakan ve bazı bakanlar geçmişte grev önlüğü giymiş olmakla övünüyorlar. Ancak o günler artık sadece mazi de kaldı. Bizim için de onlar mazi olacaklar." diyerek İstanbul itfaiyesini taşeronlaştıranları lanetlediklerini belirtti. Altaş son olarak 6 Ocak Çarşamba günü Ankara'da TBMM önünde eylem yapacaklarını bildirerek "Türkiye'deki tüm emekçilerle birlik olup iktidara gereken cevabı vereceğiz" dedi.

Eylem "Tekel - İtfaiye omuz omuza" ve "Genel grev, genel direniş" sloganlarıyla son buldu.

İtfaiye işçileri, Saraçhane Parkı'nda "Demokrasi Çadırı" kurarak haklarını elde edinceye kadar eyleme devam etmeye karar verdiler.

8 Ocak'ı 9 Ocak'a bağlayan geceyarısı saat 03.00 civarında, itfaiye işçilerinin "Demokrasi Çadırı"na saldırıldı. Zabitanın çadırı sökmesine karşı koyan itfaiye işçilerine sivil polis ve çevik kuvvet polisleri şiddetle saldırıp tekmeler ve kesici aletlerle yaraladı. 9 Ocak günü bu saldırıyı protesto eden işçiler ve sendikacılar, suç duyurusunda bulunacaklarını ve bu saldırıların kendilerini yıldıramayacağını açıkladılar. □

POYRAZ'IMIZI KAYBETTİK

BES (Büro Emekçileri Sendikası) Ankara Şubesi Dönem Sözcülüğü yapmış olan Ahmet TURAN'ın oğlu sevgili Poyraz Rasim'i tedavi gördüğü Hacettepe Tıp Fakültesi Hastanesi'nde, 4 Ocak 2010 tarihinde kaybetmiş olmanın derin acısını yaşıyoruz.

Adını, 1996 yılında bir trafik ka-

zasında kaybettiğimiz Çanakkale İHD başkanı Rasim Oktar yoldaşımızdan alan Poyraz Rasim, uzun yıllardır lösemi hastalığı ile mücadele ediyordu. Küçük bedenle büyük bir mücadeleyle tam bu illet hastalıktan kurtulmak üzereydi ki, domuz gribine yakalandı. Poyrazımız onu da yenmeyi başardı ama bir kez daha domuz gribi nüksetti ve bu kez küçük bedeni daha fazla dayanamadı. 6,5 yaşında yaşama veda etti.

Mücadele Birliği Platformu olarak onu sonsuzluğa uğurluyor, ailesine başsağlığı diliyoruz.

Mücadele Birliği Platformu

BÜYÜK GÜN

AKP hükümeti ne yapsın? En yüksek oy oranıyla hükümet koltuklarını doldurmak da bir işe yaramıyor; tersine, sicilinde yazılı bu rekor, onun bugünlerde yaşadığı güçsüzlüğün altını fosforlu kalemle çiziyor, belirginleştiriyor. Öyle ya, yüzde 47 ile hükümet olmuş bir partinin döneminde, sokakların böyle ardı ardına, farklı emekçi kesimler tarafından doldurulması, seçim sandıklarından çıkan rakamların emekçiler üzerinde kontrol sağlayıcı hiçbir etki yaratmadığını, bir zamanlar yaratmış olsa bile bunun gelip geçici olduğunu kanıtlıyordu. Devrimler her zaman olağanüstü dönemlerin ürünü olur, olağanüstü olaylara yolaçarlar. Her zaman, seçim sandıklarından zayıf destekle çıkan partiler değil, işte böyle olağanüstü zamanlarda, yüksek oy alan partiler de yönetememe krizinin ne denli derin olduğunun göstergesi haline geliverirler. Üstelik ikincisi, seçeneklerin tükenişine işaret ettiğinden, tekerciler açısından daha korkutucudur.

Öncesi bir yana, son iki ayın sokak eylemleri sağanak damlaları gibi bardağı hızla taşıyordu. Bu iki ay süresince Kürt halkı neredeyse kesintisiz, gece ve gündüz sokaklardaydı; gerçekten örgütlü bir halkın tankı panzeriyle tepeden tırnağa silahlı bir aygıtı kendi sığınaklarını korumak zorunda bırakacak kadar geriletebileceğinin son derece değerli örneklerini sundu. Emekçi Alevi kitleleri sahneye dev bir gösteriyle, ihtişamlı giriş yaptı ve sonra CHP’li Öymen’in sözlerine verdiği tepkiyle sahneyi öyle sessiz sedasız terketmek niyetinde olmadığını ifade etme imkanı buldu. Alevi kitleleri özlemlerini haykırmakla kalmadı, on yıllardır kendilerini bir oy deposu olarak gören gerici tekerciler partinin karşısına, ideolojik bir kopuş olarak nitelenebilecek öfkeyle çıktı. Biz daha “sırada kimler var aca-

ba?” diye düşünürken, hemen aynı günlerde büyük memur eylemi ve eczacıların kepenk kapatma eylemleri sökün etti. Memur eylemi son 40 yılın en etkili ve yaygın greviydi ve düzenin resmi aygıtlarının bağrında devrimci sloganların yankı bulduğu muazzam bir alan açıldı. Eczacılar ise, onları tekerciler büyük ilaç dağıtıcılarının basit birer mümessili ya da kölesi haline getirecek dayatmalara karşı sokaklara çıktılar. Hükümet eczacıların örgütlülüğünü dağıtmak için tüm ilaç anlaşmalarını iptal ettiğini açıkladı ve böylece eczacıları daha ileri eylemler için öfkeliendirip kıskırtmaktan başka bir şey yapmamış oldu.

Tam da “herkes sokakta, işçiler nerede?” soruları akla gelmeye başlamıştı ki, Tekel işçileri Ankara’nın göbeğinde bitiverdiler. Eylemin tam bu süreç içinde taşıdığı potansiyel gücü kavrayan sermaye, gaz bombaları, tazyikli su ve açık vahşetle eylemi dağıtmaya girişti ve böylece Tekel işçilerinin, geçen yıl onları Ankara kapılarından döndüren kararsızlıklarını bir çırpıda söküp aldı. İşçiler dağılmadı, aksine, aynı sınıf bilinci, aynı gelecek kaygısı ve sınıfa ait bütün diğer özdeşlik duygularını ateşledi. Tekel eylemi, işçi sınıfının mücadeleciler kesimlerini kendine doğru çeken bir mıknatıs işlevi görmekle kalmadı, henüz eyleme geçecek cesareti, birikimi ve morali toplayamamış işçi kesimlerine esin kaynağı oldu. Gecenin karanlığında dağlarda yakılan onlarca ateş öbeği gibi, işçi eylemleri mükemmel bir sabahın habercisi oldular.

Son Sığınak Tarumar...

Yalnızca son birkaç aya sığınan dönemde ardı ardına meydana gelen kitle eylemlerin görülmemiş ölçüde kalabalık oluşu, kararlılığı, Tekel işçileri ve Kürt halkının eylemlerinde olduğu gibi

haftalar boyunca aynı etkiyi sürdürüşü bir yanda; öte yanda son elli yılın en yüksek oy oranıyla işbaşına gelmiş bir hükümet; bu iki olgu yan yana düşünüldüğünde ortaya bir tablo çıkıyor.

Elbette şu günlerde apaçık renkleriyle ortaya çıkan bu tabloyu Leninistler iki yıl önce tarif etmişlerdi: AKP’nin yere çalınmak üzere zirveye taşınan bir parti olduğu dile getirilmişti. AKP hükümeti, son büyük kavganın kaçınılmaz olduğunu hisseden, en köklü sorunlarının boğaz boğaza bir mücadeleyle çözümünden başka bir yol kalmadığını gören, ancak buna uygun bir örgütlülük içinde bulunmadığı için “köprüden önce son çıkış” levhasını görüp adeta bir refleksle direksiyonu kıran emekçilerin desteğine çok şey borçludur. Daha önce dile getirildi, bir kez daha tekrarlayalım: Geniş emekçi yığınlar, ancak başka hiçbir yol kalmamışsa devrimin kanlı-kavgalı yoluna girerler. Onlar her zaman, pek az umut vadetse dahi, düzen için kansız-kavgasız yolu tercih etme eğilimindedirler. Lenin’in sözleriyle: “Milyonlarca insan ısmarlama devrim yapmaz, onlar devrimi ancak çaresiz bir zorunluluk bunu dayattığında, halk dayanılmaz bir duruma düştüğünde, genel saldırı, on milyonlarca insanın kararlılığı tüm eski engelleri yıkıp, gerçekten yeni bir yaşam yaratacak durumda olduğunda yapar.”

Özellikle ekonomik yıkımın milyonları açlığa mahkum ettiği son iki yıl içinde, bu “son çıkışa” yönelen kitleler, şimdi pek de umutla sarılmadıkları bir hükümeti, sokaklara kurdukları manci-niklerle, tam bir harabeye çeviriyorlar. AKP’yi tarumar etmek için emekçiler, hiç de seçim sandıklarının kurulmasını beklemiyorlar. Çünkü gelip son duvara dayandıkları yoksunluklarla boğuşuyor-

LER KAPIDA

lar, kronik kriz açlık tehlikesinin gelip geçici olmadığını gösterdi, çünkü artık ertelenemez gereksinimlerin öfke dolu duygularıyla dolup taşıyorlar. Kendi öz güçleri ve öz eylemleri dışında bir başka alternatifi göremiyorlar.

Birleşik Devrimin Yıkıcı Gücü

Devrim sürekli yükselen düz bir çizgi izlemedi, izlemiyor. Onlarca yıllık devrim tarihinin en önemli dersi, ancak Türk ve Kürt halklarının birleşik mücadelesinin zafer vaat edebileceğidir.

90'lı yılların sonunda Kürt halkı topyekun bir ayaklanma evresindeyken, Türkiye işçi sınıfı utanç verici bir sessizlik içindeydi. 2001 krizinde bu kez Türkiyeli emekçiler ayaktayken Kürt halkı, kendi önderlerinin açtığı yolda sessizliğe mahkûm edilmişti. Ancak şimdi, birleşik devrimin kazanı kaynıyor. Üstelik öyle kolay ele geçmeyecek bir sınıflar ittifağını harekete geçirerek... Dünyanın bir başka yerinde, tekeli sermaye egemenliğinin toplumsal dayanakları olan küçük mülk sahipleri eczacılar, doktorlar, mühendisler, küçük üretici köylülük, bu topraklarda devrimin kaynayan ateşini körükleyen unsurlardır. Bu yüzden tekeli sermaye, medya marifetiyle bir "esnaf tepkisi" yaratmaya çalışarak, kayıp giden toplumsal tabanını yeniden toparlamaya çalışıyor. Ama nafile... Ellerinde kala kala, Dolapdere'de ortaya çıkan lümpen tortular kalıyor. 1848 Paris proletaryasını "Yaşasın Sucuklar!" nidalarıyla bastıran ipten kazıktan kurtulmuş güruhun aynısı!..

Bu politik iklim içinde devrim, zafer için en büyük dayanağını oluşturmakla meşgul: Birbirinden farklı çıkarılara, farklı konumlara, yaşam biçimlerine ve özelemlere sahip çeşitli emekçi kesimleri aynı mücadele zemininde, bir cephe dü-

zeni içinde biraraya getirmek. Tekeli sermaye ise, elinden geldiğince bu cephede gedikler açmaya çalışıyor. İşsizler aracılığıyla işçilere (Tekel çalışanlarına gösterilen tepkiler!), hızla yoksullaşan taşralı mülk sahipleri yoluyla Kürt halkına (Bayramiç'i hatırlayalım), hasta mağdurlar aracılığıyla eczacı ve doktorlara, memurlara... Medya marifetiyle bire bin katılarak aktarılan bu tepkiler (!) sokakları boşaltmıyor. Tersine, bugüne dek uyumuş bir alışkanlık içinde bulunan toplumun en geri kesimlerinin dikkatini, emekçi eylemlerine çekiyor, istisnasız herkesi taraf olmaya, tavır almaya, tartışmaya ve gerçek çıkarlarının hangi cephede savunulduğunu sorgulamaya itiyor. Devrimci durum, her sokağa, her karanlık tozlu köşeye yayılarak hızla olgunlaşıyor.

Savunma Konumundan Kuşatma Konumuna

Birleşik devrimin durdurulmaz ateşiyle olgunlaşan devrimci durum karşısında tekeli sermaye, kollarını kavuşturup bekleyemezdi. Şimdi bir köşeye sıkışmış yaralı hayvan kadar vahşi, pervasızdır. Ardi arkası kesilmeyen tutuklamalar, silahlandırılarak sokağa salınıp korunan lümpenler, her eyleme istisnasız gaz ve panzerle saldıran, her baskına kendi hazırladıkları molotoflar ile giden polisler, yeniden boy veren sokak infazları, bu olağanüstü dönemin olağan uygulamaları oldular.

Ama nasıl ki emekçiler, oylarıyla zirveye taşıdıkları bir partiyi, sandıkta değil ama hemen sokakta gömmenin kararlılığıyla hareket ediyorlarsa, karşıdevrimin ipini koparmış vahşetine karşı da aynı kararlılıkla direnmekteler. Çünkü onlara sokaklardan başka gidecek, bir tek dağlar kaldı. Gaz ve panzerle durdu-

ruhan her emekçinin "dağa mı çıkalım" tepkisi, tam da bu ruh halinin işaretidir. Emekçiler, köprüden önceki son çıkışın bir çıkmaz sokak olduğunu görüp geri döndüler. Ve şimdi köprüyü geçip gemileri yakmak yolunda gerekli olan kararlılığı, militanlığı kazanmak için kaçınılmaz olan tarih dersini almakla meşgul. Bu dersin zorlu müfredatında gazlar, panzerler, hiçbir yasa tanımayan tutuklamalar var.

Nereden nereye? Çok değil sadece aylar önce emekçiler bu kararlılığı ancak gecekondular yıkımlarında gösterirdi. Sermaye onları yaşadıkları yere dek kovalamış ve son savunma hattı orada kurulmuştu. Şimdi savunma konumundan çıkan emekçiler, kentlerin en işlek caddelelerini, en büyük meydanlarını, parklarını işgal etmekte. Bu sayede sermayeyi kuşatma altına alıyorlar. Bir sınıfın savunma konumundan çıkıp, kuşatma konumuna gelmiş olması, son derece ciddi bir gelişmedir. Ve ancak böyle bir konuma ulaşmış emekçiler, devrimci bir hükümeti, komite ve konseylerin, devrimci zora dair teknik meselelerin apaçık konuşulduğu bir propagandaya cevap verirler.

Evet, gün Leninistlerin günüdür. Unutmayalım ki emekçilerin bu kuşatma konumu uzun bir döneme yayılmaz. Tersine, sınıf dengelerinin emekçiler lehine ağır bastığı dönemler, tarihte alabildiğine sınırlıdır. Ve bu kısa süre içinde öncü güçler ya gecelerini gündüzlerine katarak devrimci durumdan bir zafer çıkarırlar veya en azından zafer kapılarına gelip dayanacak mevziler ele geçirirler, ya da lümpen serserilerin taşıdığı en iğrenç mikropların çamura batmış sokaklarda nefes dahi alnamaz olur. "Ya devrim, ya ölüm" derken, tam da bunu kastediyorduk.□

TEKEL EYLEM GÜNCESESİ

16. Gün Büyük Gün!

Bugün 30 Aralık Çarşamba, büyük gün... Çünkü Türk-İş başkanlar kurulu toplanıyor. 16. günümüzde zaferi müjdeleyecek ileri bir karar çıksa, Türkiye'nin gündemini değiştirecek kararlar.. işçiler her şeyi yapmaya hazır. yeter ki başlarındaki sendikacılar sözlerinin arkasında dursunlar. Gerçi kimse -süreklî genel grev genel direniş diye slogan atılmasına rağmen- çok büyük bir karar, ciddi bir sonuç beklemiyor.

Bu sabah herkes erkenden sokağı doldurmuş. Ben de heyecanlıyım. Çünkü Mücadele Birliği Platformu İstanbul'dan buraya TEKEL işçisinin yalnız olmadığını göstermeye geliyor. Benim için de kurulan ilişkilere işte bunlar benim anlattıklarımın insanlardaki cisimleşmiş halleri deme günü. Bakalım TEKEL işçilerinden tam not alabilecek miyiz.

Saat 10.00'da alana giriyoruz. Sakarya Meydanı'ndan sloganlarla yürüyerek işçilerin eylemi sürdürdüğü Türk-İş binasının önüne, Bayındır Sokak'a geliyoruz. İşçiler herkese yaptıkları gibi bizi de alkışlarla ve coşkuyla karşıladılar.

İşçilerin arasına girerken "Tekel İşçisi Yalnız Değildir", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak", Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Zafer Savaşan İşçilerle Gelecek", "Dünya Emegin Olacak" sloganlarını attık. Mücadele Birliği Platformu adına Vefa Serdar konuşma yaptı. Ancak başkanlar kurulu basın toplantısında olduğu için ses cihazını açmamışlardı. O nedenle konuşmayı sesi daha zayıf olan megafonla yapmak zorunda kaldı.

Konuşmasına içten sıcak bir selamlaymayla başladı. 16 gündür yaşananlara kısaca değinerek, asıl inanmaları ve güvenmeleri gerekenin kendileri olduğuna vurgu yaptı. Tüm sorunlarının çözümünün bütün işçilerin mücadele birliğinde, kararlığında yattığını dile getirdi. Ve sözlerini Ahmed Arif' in "dayan iş ile, tırnak ile diş ile sevda ile umut ile düş ile dayan rüsva etme beni" dizeleriyle sonlandırdı. İşçiler bu kısa konuşmayı (megafonun yetersiz sesine, basın toplantısı olduğu için kısaca konuşması istenmesine rağmen) coşkuyla karşıladı. Vefa Serdar'ın ardından TEKEL işçisi bir kadın yanık sesiyle "Yiğit muhtaç olmuş kuru soğana bilmem söylesem mi söylemese mi" parçasını söyledi. Öyle güzel söylemişti ki herkes "bi daha, bi daha" diyerek bir parça daha söylemesini istedi. Birkaç parça söyledi.

Mücadele Birliği Platformu'yla gelen Grup Emeğe Ezgi'nin enstrümanlarına ilgiyle bakan işçiler desteğe gelen Emeğe Ezgi'yi müziğini paylaşması için ortaya çektiler. Bağlama, gitar ve davul eşliğinde bir müzik ziyafeti verdiler. Fabrika Kızı parçasına herkes eşlik etti. Halaylarda ise kimse yerinde duramadı. Emeğe Ezgi, TEKEL işçilerine hitaben, her zaman yanlarında olacaklarını onlar savaşarsa kendilerinin de sesleriyle, sözleriyle, türkülerıyla yanlarında olacaklarını dile getirdi. Emeğe Ezgi'nin repertuarının son parçası Çaw Bella oldu. Çaw Bella'yı Türkçe, Kürtçe, Arapça ve İspanyolca söylediler. Sokak tam anlamıyla coştı. Sonrasında Mücadele Birliği Platformu işçilerle sohbet etmeye sıcak ilişkiler kurmaya başladı.

Saat 14.00'da başkanlar kurulu toplantısı sona ererek açıklama yapmak üzere başkanlar Türk-İş'in önüne toplandı. Açıklamayı Mustafa

fa Kumlu yaptı. Uzun bir girizgah ardından söylediği tek şey, önümüzdeki günlerde kitlesel mitinglerin olabileceği idi. Hızlı bir vedayla binanın içine kaçtı. O da çok iyi biliyordu ki, sonucu daha doğrusu, sonuçsuzluğu anlamaya başlayan işçiler öfkelerini göstereceklerdi. Ki öyle de oldu. İşçilerin bir çoğu basın ordusunu yararak binadan içeri girmeye çalıştı. Hepsinin yüzü kırmızı, gözleri dışarı fırlayacak gibiydi. Aralarında kadın işçiler de vardı. Kapının önünde bir ileri bir geri dalgalanmalar yaşandı. Yüksek yerlerin üzerine çıkan işçilerde ağız dolusu küfür ve tehditlerle ba-

ğırıyorlardı. İşçi kadınlarımsa gözleri dolu dolu "Biz 16 gündür çocuklarımızdan evimizden uzak, bu soğukta, bunun için mi bekliyoruz?" diyerek öfkelerinin dile getirdiler. "Kumlu istifal!", "Bizi Satanı Biz Yakarız", "İş Ekmek Yoksa Barışta Yok", "Ölmek Var Dönmek Yok", gibi sloganlarla öfkelerini ve yapabileceklerini dillendirdiler.

Bu arada ondan fazla sivil polis biz Mücadele Birliği okurlarıyla işçiler arasına adeta bir set gibi dizildiler. Ellerinde telsizler bellerinde silahlar.. Biz de işçilerin öfkelerine yön vermek için "Bütün İktidar Emegin Olacak", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" sloganlarını attık. Bir işçi sinir krizi geçirdi. Kendisini durdurmaya çalışan işçi arkadaşlarına bile tekme tokat saldırdı. "Beni bırakın, hepsini geberteceğim, yalancılar sattılar bizi, kaç gündür burada bizi boşa bekletiyorlar, hep bizi oyalıyorlar.....(bir dolu küfür) bunu sizin yanınıza bırakmayız, yakarız burayı!" dedi.

Tek Gıda İş başkanı Mustafa Türker bir süre sonra dışarı çıkarak işçileri yatıştırmaya çalıştı. Ancak her şey nafileydi. O konuşmaya çalıştıkça "Sattınız bizi" sesleri yükseliyordu. Sendika yalakaları, Türk-İş'in kapısındaki güvenlik ve onlarca sivil polis öfkeleri patlamaya hazır TEKEL işçilerini binadan içeri sokmadılar. Öfkelenenleri yalakalar yatıştırdı. Ve "Hele bir dinleyin bakalım" diyerek Mustafa Türker'in dinlenilmesini sağladılar. Mustafa Türker ise "Merak etmeyin bu iş burada kalmayacak 9 Ocak'a kadar ciddi bir sonuç alınmazsa, size söz veriyorum hep birlikte açlık grevi, ölüm orucuna oturacağız." bu sözün üzerine büyük bir alkış koptu. (Galiba Mustafa Türker işçilerin öfkesi karşısında biraz korkudan, birazda durultabilmek için bu cümleyi kurdu. Mustafa Türker de ettiği lafın işçileri sakinleştiğini görünce biraz içi rahatlayarak "Bize güvenin, bize güvenirseniz birlikte başarırız. Biz size karşı hiçbir yalnuş yapmadık" diyerek yağ gibi üste çıktı. Ancak verdiği sözün üstünden atlayamayacağı için yutkunarak içeri geçmek zorunda kaldı. Ama söz bir kez ağzından çıktı. Ve tarih o anı işçi sınıfının insanlara neleri söyletiledilebileceğine tanık oldu.

İşçileri ancak ölüm orucu eylemi sözü durultabilmişti. Şimdi bir umutları vardı. Ve bu sözün arkasında durmaya sendikalarını zorlayabilecek güce sahiptiler.

Bu arada kameralar bir işçilere bir sendikacılara çarkifelek gibi dönerek akşam haberine renkli görüntüler topladılar. Bu kavgalar sırasında desteğe gelen lise öğrencilerine de "Geldiğiniz için çok teşekkürler ancak artık çekilir misiniz" denilmesi üzerine yine işçiler öfkeyle "Niye çekiliyorlarmış, onlar bize desteğe geldiler, kimse onları kovamaz" diye tepki gösterdiler. Ayrıca 16 gündür işçilerle gece gündüz bir arada olan

benim için polis, fotoğraflarımı bazı işçilere göstererek "bu kişi provokatördür, onu aranızda almayın" demiş. Amaç belli... Ama çaba nafile...

Tüm bu olayların üstüne Rahşan Ecevit zor duyulur sesiyle miy miy konuşarak

"Ankara çok soğuk sağlığınıza dikkat edin, hasta olmayın Allah yardımcınız olsun" dedi. İsteksiz isteksiz cılız bir alkış oldu. Tüm bu gerginliğe rağmen işçiler desteğe gelenlere saygılarını yitirmemişlerdi.

İşçilerin arasından bazıları çadır getirdi. Türk-İş'in önünde kurmaya giriştiler. Ancak şube sekreterleri adeta emniyet sübabı gibi davranarak çadır kurmalarına karşı çıktılar. "Siz burada örgütsüz değilsiniz. Kafanıza göre davranamazsınız önce bir başkanlara soralım" diyerek ve işçiler arasında çelişik bir durum yaratarak direniş çadırının kurulmasını engellediler. İşçiler çadırı geri götürdü. Ancak işçilerin kendi bilinçleriyle ve iradeleriyle bir şeyler yapmaya başlamasının ilk nüveleri olması açısından (başarısızlığa uğrasa da) önemliydi.

Yine bir süre sonra Yavuz Bingöl ve bir dizideki kadın oyuncu destek ziyaretine geldiler. Ölüm orucu eylemi sözüyle biraz rahatlayan TEKEL işçileri Yavuz Bingöl'ü ilgiyle karşıladılar. İmza isteyenler oldu.

Akşam hava kararınca Mücadele Birliği Platformu halaylardan istemeye istemeye çıkararak tanıştıkları işçilerle vedalaşarak İstanbul yolunu tutular.

31 Aralık Perşembe gününün planı hazırды. Ben işçi arkadaşlara "Bugün herkes eğlenecek bari biz de dev bir çiğ köfte yapalım" diye önerdim. Arkadaşlar bunu hemen kabul ettiler hatta bir tanesi "Mecliste yapılıyor da biz neden yapmayalım?" dedi. Bir diğeri de "Peki biz nereye yapıştıracağız?" deyince (çiğ köftenin iyi olup olmadığı tavana yapıştırılarak kontrol edilebilir.) ben de "Biz de (Türk-İş'i göstererek) buraya yapıştırırız" dedim.

Yarın akşam 2010'a gireceğiz. Eskiden nasıl da büyük anlamlar yüklerdik yeni yıla... Şu anda ise tek istediğim TEKEL eyleminin başarıya ulaşması, çünkü bu eylem bir çok işçiye umut olacak, nasıl kazanılacağını öğretecek...

17.Gün

31 Aralık Perşembe günündeyiz, bugün oldukça sakin geçiyor. Bitlis TEKEL işçilerin çocukları adına iki pankart asılıyordu. Geleceklerini istiyorlar babalarından, mücadelenizde yanınızdayız diyorlar pankartta. Halaylar çekiliyor. Kadın işçilerin çoğu bugün biraz süslenmiş çünkü akşam 17.00'da Sabahat Akkiraz ve Edip Akbayram konser verecekmiş. Akşam eğleneceğiz moral ve motivasyon depolayacağız. Ve 18. güne bu coşku ve umutla yürüyeceğiz

**HOŞ GELDİN 2010!
GELECEĞİN VARSA GÖRECEĞİN DE VAR!**

18. Gün

Dün, akşamüstü saat 17.00 sularından itibaren Türk-İş'in önu kalabalıklaşmaya başladı. Konser verileceğini duyan gençler, yeni yıl kutlaması için Kızılaya inenler, yavaş yavaş Bayındır Sokağa gelmeye başladı. Hava kararmıştı ki ses aracı üstünde Sevinç Eratalay görüldü. Elinde bağlaması ilk türküsünü söylemeye başladı. Ancak ses düzeni oldukça sorunlu. Mikrofon için ayak dahi getirilmemişti. Yine de Sevinç Eratalay var olan aksaklıkları göstermemeye çalışarak bir iki parça daha okudu. En son Çav Bella'yla aramızdan ayrıldı. Ardından Edip Akbayram çıktı. Her zamanki gibi boyundan büyük laflar etti. Zaten parçalarını da canlı seslendirmede. Playback yaptı. Ardından Sabahat Akkiraz da içli türküler söyledi. Ve son olarak Mustafa Özarlan'ın söylediği halay parçalarında yerimizde durmadık. Ne olursa olsun teknik sorunlara rağmen hepimize moral oldu. Bizler de Mücadele Birliği olarak parça aralarında "Dünya Emeğin Olacak", "Zafer Savaşan İşçilerle Gelecek", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" sloganlarını attık.

Akşam saat 20.00'da İstanbul TEKEL Ekibiyle Harb-İş'e gittik. Yemekhanede çalışanlar bizlere yemek dağıtarak güzel yeni yıl dileklerinde bulunarak ayrıldılar. Yemekhaneyi bize bıraktılar. Yemeklerin ardından kola, kuruyemiş vb dağıtıldı.

2010'a da mücadeleyle giriyor olmanın ağırlığı vardı hepimizin üzerinde. TEKEL işçileri belli belirsiz omuzlarındaki bu tarihi sorumluluğun farkında gibi her neşeli an bitiminde politik konular konuşmaya kendileriyle ilgili gelişmeleri yakından takip etmeye ve üzerine saat başı yorum yapmaya artık alışmışlardı.

Saat 22.30 gibi Türk-İş'in önüne tekrar uğradık. Sadece 50-100 arası işçi kalmıştı. Canlı yayın araçları işçilerle röportajlar yapıyordu. Televizyona canlı yayından katılacak işçiler evlerini cepten arayarak "Şu kanalı aç tamam mı!" diyerek kameralara el sallıyorlardı.

Sokaklar da onlarca insan kafalarında kırmızı bereler, ellerinde içkiler... Sanki birisi herkese yeni yıl budur böyle eğlenilir demiş gibi.

Benim için uzun yıllardır yeni yıl ilk kez bu kadar pratikte de sınıfin içinde onlarla birlikte eylemde geçti.

18. günün sabahı çalışma Çalışma Bakanı'nın yaptığı açıklamayla çalkalandı Türk-İş'in önu. Çalışma Bakanı diyordu ki; "4-C ile ilgili düzenlemelerimiz yapılmıştır. Eğitim derecelerine göre, maaşlarda belli artışlar yapılmış ve çalışma süresi 11 aya çıkarılmıştır. Konuyla ilgili daha fazla beklenti içine girilmemelidir. TEKEL işçileri için oturdukları yerden para kazanma devri bitmiştir; devletimizin imkan ve olanakları bu kadarına el vermiştir."

Açıklamada yeni bir şey yoktu. TEKEL işçileri için her açıklama yeni bir tartışma konusu yaratıyordu. Ama çok farklı düşünceler yoktu. Herkes aynı şeyi düşünüyordu. Çalışma Bakanı'nın açıklamaları Erdoğan'ınkiyle aynıydı. Kimse bir yere gitmeyecekti. Zaten çalışma bakanı da 1 Ocak 2010 sabahı yaptığı felaket tellallığıyla işçilerin iradelerini kıramayacağını farkındaydı. Saat 14.00'da Mustafa Türker'in Çalışma Bakanı'na cevap niteliğindeki açıklaması geldi. Doğruyu söylemek gerekirse hepimizin beklediğinden daha ileriydi.

Mustafa Türker şöyle söyledi; "Bakan 4-C ile ilgili iyileştirmeleri açıkladı, bizler iyileştirme istiyor muyuz?" İşçilerden öfkeli bir "Hayır!" yükseliyor. "Öyleyse Bakan'ın yaptığı açıklamalar bizleri ilgilendirmiyor; 4-C'ye geçmek isteyenlerin yolunu allah açık etsin. Bizler özlük

haklarımızı istiyoruz, hakkımız olanı istiyoruz, sadaka istemiyoruz. Ve buradan yetkililere diyoruz ki 9 Ocak'a kadar özlük haklarımızı verdiniz verdiniz, vermezseniz eczacıları, itfaiyecileri, demiryolu çalışanlarını, işsizleri, işkence görmüşleri, toplumun her kesimini arkamıza alırsız yürürüz. Kimsenin gücü bizi durdurmaya yetmez" diyorlar.

İşçiler Türker'in daha uzun olan ama benim sadece bi kısmını özetlediğim konuşmanın ardından coşkuландılar. Bu arada yetkililere küfür etmek moda olmuş olacak ki Türker de konuşmasında "Bu 4 -C'yi bulanın da... i-cat edenin de... allah belasını versin" dedi. Tabi işçiler bu ve benzeri çıkışları coşkuyla alkışladılar. Doğrusu konuşma herkesi tatmin etmişti. Ölmek var dönmek yok sloganı daha bir yetti.

Şimdi herkesin gözü kulağı 7 Ocak Perşembe sabahına kilitlenmiş durumda.

19. Gün

2 Ocak Cumartesi günü sabah 10.00 sularında İstanbul TEKEL işçileri, kefenli eylemle Türk-İş'in önüne geldiler. Daha önceden de gerçekleştirilen bu eylem, özünde ölümü göze aldıklarını göstermek amaçlı yapılıyor. Ancak görsel olarak işçilerden birinin ölü sayılarak yapılan cenaze töreni oldukça komik bir hal alıyor. Yani bir yanı ciddi, bir yanı şaka... Kefenli eyleme diğer illerdeki işçilerde katılarak destek veriyor. Bu eylem alanı hem renklendiriyor hem de işçileri canlı tutuyor.

Öğleden sonra BDP milletvekili Sabahat Tuncel ziyaret ederek aşure dağıttı. Sabahat Tuncel "Türkiye işçi sınıfında Kürdü de Türkü de Lazı da Türkiye'de yaşayan bütün halklardan insanlar var burada. Bu, işçi sınıfı için, birlik ve beraberliği için çok önemli, ama bu parçalamak isteyerek, insanları kendi ırklarından dolayı inançlarını kullanarak birbirine düşürmek istiyorlar. Sizler ise tüm bunlara karşın çok güzel bir örnek oluşturarak burada günlerdir karallıklarla eyleminizi sürdürüyorsunuz. Sizin her zaman yanınızda olacak, elimizden geldiğince eyleminize katkı sunmaya çalışacağız" dedi. "Bizi seçen sizlersiniz, bu sorumluluğun bilincindeyiz, Meclis'te sizin sesiniz olacağız" dedi.

Eylemin 15. günü olan Çarşamba gününden itibaren her akşam "bir mum da sen yak" adlı bir eylem gerçekleştirilmeye başlandı. Her akşam saat 18.00'da mum dağıtılıyor. Sloganlar gür bir sesle haykırılıyor, haller çekiliyor.

Türk-İş'in önüne geldiğimizden beri, her gün bizlerle birlikte sabahdan akşama kadar bağırarak oynayan bir delimiz var. İşçiler de çok alıştı ona. Bazen takım elbise giyiyor, bazen perişan geliyor, ama her gün istisnasız yanımızda. İşçilerden birine dedim ki "vay be! Bu deli her gün burada, oynamayı da pek seviyor." İşçi arkadaş "hepimiz biraz deliyiz zaten bu soğukta günlerdir her şeye rağmen burada durabilmek akıllının işi değil" dedi. Bir tane deli de Güven Park'ın oradaki gergin geçen eylemden sonra peşimize takıldı. Türk-İş'in önüne geldi. Ama açıkçası bu deli biraz fazla akıllıydı. Konuşmaları hiç de deli gibi değildi. Bir işçi arkadaş iki deliyi bir arada görünce güldü ve "delilerimiz birdi iki oldu" dedi.

20. Gün

3 Ocak Pazar günü oldukça soğuktu. Sabah, sayım dediğimiz Tekel'in olduğu tüm iller sırayla sayılıyor alanda, herkes "burada" diye bağırıyor. Söylemesi çok acı biliyorum ama her gün çok geri parçalar ve marşlar da çalınıyor. Bu durumu işçilerin büyük bir kısmı hoş karşılamasa da eylemin güvenliği açısından tahammül etmeye çalışıyorlar. Bu ve benzeri şeylerle eylemin içini boşaltmaya işçiler arası gerginlik yaratmaya çalışıyorlar. Ancak işçiler MHP'den gelen milletvekillerine dahi seslerini çıkartmadan hoşgörüle karşıyorlar.

Çeşitli siyasetler fotoğraf sergileri açtı. Oldukça yoğun ilgi görüyor. İşçiler kendilerini fotoğraflarda görmekten çok mutlu oluyorlar.

Bugün oldukça sakin geçti. Gelen giden ziyaretçi fazla olmadı. Ama bu soğuk bizi ziyaret etmekten vazgeçmeyecek gibi.

21. Gün

4 Ocak Pazartesi günü sabah kötü bir haberle uyandık. Yoldaşımızın çok uzun süreden beri hasta olan küçük oğlu Poyraz Rasim'i kaybettiğimizi öğrendik. Sabah ilk iş hastaneye koştuk. Ankara'da geçirdiğimiz günler boyunca kan verdik, kan bulmaya çalıştık. Önceden Poyraz lösemi idi. Tam bu büyük belayı yenmişti ki, Domuz gribine yakalandı. İlk sefer de bu gribe de yendi ancak doktorları şoka uğratan bir şekilde ikinci kez Domuz Gribi oldu. Bu sabah saat 05.30'da 6 yaşındaki Poyrazımızı kaybettik. İkinci ismi olan Rasim ise Rasim Oktar'a atfen konulmuş. Karşıyaka Mezarlığı'nda yüzlerce emekçi bu acı gününde Ahmet Yoldaşı yalnız bırakmamıştı. Karşıyaka Mezarlığı'ndan tek-

rar Türk-İş'in önüne dönmek zor oldu. Ama başka Poyrazları kaybetmek için daha çok çalışmalı ve mücadeleyi yükseltmeliydik.

Biz cenazeden Demokrat Parti'den Hüsamettin Cindoruk gelmiş. Ayrıca Diyarbakır TEKEL'den gelen işçiler olmuş. Ancak Diyarbakır TEKEL'den otobüsle gelen işçiler, yolda polis engeliyle karşılaştığı için uçakla gelmek zorunda kalmış. Bugün Diyarbakır Tekel işçileri bir toplantı yaptı. Toplantı sonrası söylenenlere göre bir grup gitsin, 14 Ocak'ta gelsin denmiş. 14 Ocak'ta büyük bir miting yapacağız demişler. İşçilerse buna tepki göstermiş, "ne 14'ü, biz burada 10 gün daha boşamı bekleyeceğiz" diyerek toplantıdan "ölmek var dönmek yok" sloganlarıyla çıktılar. Aslında Perşembe günü Açlık Grevi, hatta sözlerinde dururlarsa Ölüm Orucu eylemi başlatmaları gerekiyor. Ama işçiler de sendika yönetiminden memnuniyetsiz. Bir yandan güvenmiyorlar, bir yandan da "mecburlar bize hizmet etmeye, bizim paralarımızla buradalar", diyerek öfkelerini dile getiriyorlar.

Bizler de Mücadele Birliği olarak çeşitli resimlerin altına sloganlarla çıkışlar astık bugün. Daha çok komite konseylerde örgütlenmek gerektiğine vurgu yapıyordu.

Bugün saat 17.00'da Ferhat Tunç geldi. İşçiler Ferhat Tunç'u coşkuyla karşıladılar. Ferhat Tunç Şişli Meydanı, Çav Bella, Savaşa Hayır parçalarının yanı sıra bir de Kürtçe parça seslendirdi. Parça aralarındaki konuşmasında "bu anlamsız savaşın son bulmasını artık kan dökülmesini istediğini" söyledi. Daha çok barış mesajları veren Ferhat Tunç için işçiler, "TEKEL seninle gurur duyuyor" diyerek sloganlarla sevgilerini gösterdiler.

Bugün Ankara'da dondurucu bir soğuk vardı. Zaman zaman kar yağışlı ama gerçekten Ankara'nın şu dillere destan kuru soğuktan bizler de nasibimizi aldık. Tüm engellemeler ve saldırılar, hatta yıldırma politikaları yetmezmiş gibi şimdi bir de bu zemheri ayazı başladı. Ama tüm bunlara rağmen, TEKEL işçilerinin ruh hali iyi, moralleri yüksek. "Ölürüz de geri dönmeyiz" diyorlar.

Mücadele Birliği'nin 154. sayısını bugün işçi arkadaşlara dağıttık. Kapakta Abdi İpekçi'den, Güvenpark'taki gerginlikten ve polislin müdahalesinden bir kolaj var. Başlık Devrimi Örgütlemek İçin İleri. Bu başlığımız ve kapağımız oldukça ilgi gördü. Bugün işçi arkadaşlardan bir tanesi bizim gençlerden birinin elinde Mücadele birliği dergisi görüp almış. Okumaya başlamış. TEKEL eylem haberlerinin ardından "Kürt Halkı Yalnız Değildir" başlıklı yazılar görünce dergiyi elinden aldığı genç arkadaşı alından öpmüş ve "helal olsun size" demiş. Açıkçası bu-

gün bu olay bizi onurlandırdı. Doğru yoldayız, iyi gidiyoruz.

22.Gün

Ocak 5, günlerden Salı 22. günümüzdeyiz. Sabah sayımı vb.den sonra önce Batman'dan "Biz bu yola baş koyduk geri dönüş yok, Batman TEKEL İşçileri" imzalı bir pankartla katıldılar eyleme... Daha sonra Adıyaman TEKEL işçileri kimi raporunu yeniledi, kimi çocuklarını gördü, eşini, kimi de ilk kez katılmak süretiyle yeni yeni katılımlar gerçekleşti. başka illerden de bireysel olarak gelenler oluyor. Son bir kaç günkü cıvıllık kalmadı. Bugün geniş bir katılım olduğu için güçlü ve dinamik görünüyör eylem...

Bugün Başbakanın açıklamasını dinleyen işçiler, yine kızıp sinirlendi ve hemen Erdoğan'ın konuşmasının kritiği yapılmaya başlandı. Eylemin böyle sadece sokakta bekleyerek geçmemesi gerektiği noktasında herkes hem fikirdi. Böyle kazanamayacaklarında farkındalar. Ama iş ne yapılacağı ve nasıl yapılacağı noktasında kilitleniyor. Öncelikle sendikaların fren balatalarını çekip kopartmaları gerekiyor. Bu konuda herkes yeterince cesur değil. Sendika olmazsa kendileri bir şey yapamazlar sanıyorlar. Ya da hala kaybedecek birşeyleri var... Ama sendika ciddi ciddi eylem kararları alsa, hemen hayata geçirecek kadar iyiler. Ancak tüm sorumluluk yönetimin, onlarda olmasına alışkın değiller. Biraz özgüvensizlik de var. Ama şu bir gerçek ki, herkes çok öfkeli ve daha ciddi birşeyler yapmak gerektiği konusunda hem fikir...

Bugün İstanbul'da TEKEL işçilerinin üç otobüs, yaklaşık 150 kişi Boğaziçi Köprüsü'nü trafiğe kapatarak kendilerini zincirlemeleri hemen burada yankı buldu. Eyleme kan verdi, can verdi. Ankara Türk-İş'in önu alkışlarla, sloganlarla coştı. "Söz Bitti Sıra Eylemde" diyordu işçiler hep bir ağızdan. "İşte bu yahu işte bu, böyle yapmak gerekiyor, onlar böyle şeylerden anlar" diyorlardı.

Öğleden sonra destek ziyaretine Kent AŞ işçilerinin gelmesi, belki de buraya yapılan en anlamlı ziyaretlerden biriydi. Belki TEKEL işçileri, Kent AŞ. sürecini bizim kadar bilmedikleri için aynı şeyleri hissedemez ama, yine de siyasilerin, öğrencilerin, hatta devrimcilerin gelmesinden çok çok daha anlamlı bir ziyaretti. TEKEL işçileri de kendileriyle aynı sorunları yaşayan işçi arkadaşlarını yanlarında görünce daha içten ve sıcak karşıladılar onları... Kent AŞ işçileri adına bir işçi arkadaş konuşma yaptı. "Kent AŞ işçilerinin verdiği mücadeleye siz Tekel işçileri, yeniden umut oldunuz" dedi.

Ayrıca bugün TEKEL'i ziyarete Bergama köylülerinin Asteriksi Oktay Konyar geldi. Şapkası, pala bıyıkları ve engin deneyimiyle işçilere umut oldu. Açıkçası gerçekten mücadele etmiş kesimlerin eyleme destek sunması, işçilerle kendi deneyimlerini paylaşmaları çok anlamlı oluyor. Asteriks, "işçi köylü el ele genel greve" sloganlarıyla uğurlandı.

Bugünün çok anlamlı bir olayı daha vardı ki, onu da sizlerle paylaşmamız gerekir. Pazartesi günü kaybettiğimiz Poyrazımız'dan bahsetmiştim size... Bu sabah biz Ahmet yoldaşımıza taziyeye gittik. Öğleden sonra işçi arkadaşlar (ki önceden kan vermeye vb gittiğimiz için tanışmış, kim olduklarını öğrenmişlerdi) "Biz de gitmek, taziyede bulunmak istiyoruz" dediler. Bir işçi yoldaşımız TEKEL işçilerini Ahmet yoldaşın evine Poyraz'ın acısını paylaşmak üzere götürdü. Onlar da babaydı, onlar da mücadelenin içindeydi. En önemlisi de bu insanî duyarlılığı derinden hissederek taziyeye gitmiş olmalarıydı. Hayat ne kadar acı deneyimler yaşatıyorsa bize... TEKEL işçileri de dayanışmanın en güzel örneklerini yaratarak acıları hafifletiyordu.

Akşama doğru Türk-İş binasına sinevizyon gösterimi için beyaz

perde asıldı. Charlie Chaplin'in Modern Zamanlar'ı sinema gösterimi olarak sunuluyordu.

Akşam 17.00 sularıydı. Mücadele Birliği sitesi gün boyu Boğaz Köprüsü eyleminden haberleri güncelliyordu. Ve ilk görüntüler ve video çekimi yayınlanmıştı. Üstelik muhabirimiz işçilerle birlikte gözaltına alınmıştı. Bunca emek verilir de boşa gider mi hiç... Tabi ki gitmez. Hemen Mücadele Birliği sitesinden O ilk görüntüleri ve video çekimini indirdik. Sinema gösterimi yapan arkadaşlardan rica ettik. Bu görüntülerin bu alanda işçileri nasıl mutlu edeceğini ve coşkulandıracağını anlattık. Sağolsunlar onlar da bizleri ve bizlerle birlikte ricada bulunan işçi arkadaşları kırmayarak Boğaz Köprüsü videosunu taktılar. İzlemeye başlamadan önce anons yapıldı. "Yiğit TEKEL işçisi arkadaşlar, Mücadele Birliği'nden arkadaşlar İstanbul Tekel'in Boğaz Köprüsü eyleminin görüntülerini getirmişler herkes bu tarafa gelsin şimdi izleyeceğiz". Görüntüler karşısında herkes inanılmaz coşkulandı. Bir kere tüm işçileri kadın erkek tanıyorduk. "Helal olsun valla" sesleri yükseliyordu. Onlar video-

da hangi sloganı atıyorsa o atılıyor, ıslıklar, çığlıklar, alkışlar durmuyordu. Videodaki görüntülerde bir işçi kadın, "bu kefeni Erdoğan giysin inşallah o giysin o" diyordu. Yine bir erkek işçi, "artık her yerdediz Erdoğan bizi görsün, bundan sonra her yerden çıkacağız, bizden kurtuluşu yok" diyordu. Bu sözler şu kısa bir kaç hafta da işçilerin kat ettiği mesafeyi görmek açısından çok önemliydi. Hatta işçiler arasında çok geri olduğunu bildiğimiz işçiler de vardı. Ama işte bugün kadın genç yaşlı orada köprü'nün tepesindediler. Ve yıllardır yaptıklarımız boşa gitmiyordu. İşçiler bizi, bizim eylemlerimizi örnek alıyorlardı. Tarihin belleğinden hiçbirşey silinmiyordu.

Birkaç kez video görüntüleri tekrar tekrar izletildi. Bitiminde ise şöyle bir anons yapıldı: "Bu görüntüleri bizlere ulaştırmaya çalışırken kendisi de TEKEL işçileriyle birlikte gözaltına alınan Mücadele Birliği muhabiri arkadaşımız" daha bu sözler söylenir söylenmez yuhalamalar başladı. "Mücadele Birliği muhabiri arkadaşımıza teşekkür ediyoruz" diye cümle bitince de alkışlarla birlikte "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganı yükseldi. bu

benim günlerdir içimin içime sığmadığı anlardan biriydi. Sanki tek yürek olmuştuk. İçimden, "işte habercilik budur, devrimci basın olmak budur. Görüntülerin Ankara'da hemen ayarlanıp izletilmesi için de işte pratik zeka budur, proleter uyanıklık budur" diye geçirdim. Hiç de mütevazı davranmaya gerek yoktu. Sonra bu sırada bize çok yardımcı dokunan bir işçi arkadaşına gidip dedim ki, "seni tebrik ederim, bunu en çokta sen başardın!" O anladı zaten, bu arada alkışlar, sloganlar ve coşkulu ruh hali devam ediyordu. Sanki doping yapılmıştı.

Bu arada DÖB'lü öğrencilerimizde boş durmamışlardı. İlk günden bu yana Mücadele Birliği muhabirimizin çektiği fotoğraflardan oluşan TEKEL eyleminin fotoğraf sergisi hazırlamışlardı. Sergiye ilgi yoğundu, çünkü kimselerde bulunmayan görüntüler vardı bizde. Çünkü ilk günden itibaren adım adım hep yanlarındaydık. Bu da fotoğraflardan görülüyordu. Yol kesmeden suya girmeye, spor salonundaki sabahımıza Abdi İpekçi Parkı'ndan saldırı anına, yağmurlu günlerden kefenli eyleme herşey vardı. Tabi sergi içinde Mücadele Birliği bildirisini İstanbul'un destek eylemi, Mücadele Birliği kapağına kadar başka görsel şeyler de vardı. Doğal olarak çok ilgi görüyordu. Geçmişte yaşadıkları olayların fotoğraflarını gören TEKEL işçileri bazen kendilerini bulup sevinirken, bazen de fotoğraflardaki polis işçiye saldırısına sinirlenip küfür ediyorlardı.

Velhasıl dolu dolu bir 22. gün yaşadık.

23. Gün

Bugün hava biraz yumuşamış, düne göre daha iyi. TEKEL önü sabah saatlerinden itibaren kalabalıktı. Çünkü bugün tüm TEKEL işçileri sendikanın aldığı karar doğrultusunda referandum yapacak. Söylenildiğine göre Erdoğan sendika başkanlarına demiş ki, “Siz kışkırtıyorsunuz işçileri. Almışsınız arkınıza 300-400 işçiyi şov yapıyorsunuz”. Sendikacılar da bu sözlere i-çerlemiş. kendilerinin kışkırtmadığını ve 300-400 iş-

çi değil, binler olduğunu kanıtlamak adına böyle bir yöntem geliştirmişler. Bana kalırsa oyalama taktiği. Hep zaman geçiriyorlar. Her hafta yeni bir icat ve yine sokağa sıkışmışlık...

Neyse dönelim referanduma. Sabah saat 11.00 ile 13.00 arası oylamalar yapıldı. Türk-İş Genel Merkezi’nde de sandıklar kuruldu. Sandıkta işçi arkadaşlar görevli oldu. Beyaz kağıt “Devam” demekti, kırmızı kağıt mücadeleye “Red” demekti. Gerçi işçiler bu renklerinde ters olduğunu düşünüyordu. Beyaz teslimiyetti onlara göre. Kırmızı ise gözü karalık, mücadele, kavga demekti. Velhasıl öğleden sonra sonuçlar yavaş yavaş açıklanmaya başlandı. Türk-İş önündeki 1282 işçi, tam teknil beyaz, yani “mücadeleye devam” kararı çıkardı. Zaten taa memleketlerinden kalkıp buralara kadar gelmiş, bu soğukta buralarda bekleyen işçilerden başka bir sonuç çıkması düşünülemezdi.

Yine öğleden sonra 21 il 43 şubede yapılan referandumun sonuçları bir bir okunmaya başladı. Hep olumlu sonuçlar geliyordu. Bunun üzerine işçiler, “Söz bitti sıra eylemde”, “İşçi karar verdi sıra Türk-İş’te” gibi sloganlar atmaya başladı.

TÜRK-İŞ TEK GIDA İŞ’E BAĞLI TEKEL İŞÇİLERİNİN REFERENDUM SONUÇLARI:

İŞYERİ-SUBE	EVET OYU	RED OYU	TOPLAM
ANKARA(TÜRK-İŞ)	1282	-	1282
İZMİR K.PAŞA	78	-	78
BURSA	130	1	131
BİTLİS	259	-	259
HATAY	592	-	592
MANİSA	771	11	782
MUŞ	176	1	177
AMASYA	62	-	62
TRABZON(AKÇAABAT)	167	-	167
BATMAN	319	-	319
DİYARBAKIR	613	-	613
ADIYAMAN	405	-	405
SAMSUN (BAFRA)	189	4	193
MALATYA	158	-	158
AYDIN	162	-	162
ADIYAMAN (BESNİ)	105	-	105
ADANA	324	-	324
İZMİR YAZIBAŞI	55	-	55

SAMSUN MERKEZ	438	1	439
BURSA İNEGÖL	84	4	88
TOKAT	624	13	637
TOKAT ERBA	133	4	137
İZMİR MENDERES	98	-	98
İSTANBUL CEVİZLİ	582	2	584
DENİZLİ TAVAS	197	-	197
İSTANBUL GN MD	207	8	215
AMASYA TAŞOVA	92	1	93
İZMİR TUZLA	73	-	73
İZMİR BALATÇIK	1199	5	1204
MUĞLA MİLAS	8	-	8
ADIYAMAN KAHTA	46	-	46
GENEL TOPLAM	9628	55	9683

KABUL	9628
RED	55
TOPLAM	9683
İSTİRAHATLI VE İZİNLİ	1170
GENEL TOPLAM	10853

İşte Türk-İş’in açıkladığı sonuçlar böyle. Yani % 99 ile, “mücadeleye devam” kararı çıktı.

Bugün ayrıca birçok ziyaretçinin yanı sıra, önemli olduğunu düşündüğüm biri geldi. Sincan Cezaevi’nden bir ana geldi ve “cezaevindeki tüm tutsakların sizlere çok çok selamları var sizleri destekliyorlar” dedi. Türkçesi çok iyi değildi. Zaten çok az konuştu. Cezaevlerindeki tüm tutsaklar adına kırmızı bir karanfil bir TEKEL işçisi arkadaşına verdi, çok alkış aldı. Tabi bu arada sloganlar da yükseldi “Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur”. Her gün sanki bir adım daha ileriye gidiyoruz. Bunu hissediyorum.

Burada işçiler değişiyor, geliyor diyorsak şaka değil, bunlar gerçek. hem fiziksel, hem düşünsel değişimler bunlar. Nasıl mı, işte size somut bir örnek. Hatay TEKEL işçilerinin çoğu MHP’liydi geldiklerinde. Zaten bu dudaklarının kenarından sarkmış bıyıklarından da görülebilirdi. Aralarında solcu bir iki kişi vardı. Abdi İpekçi’deki saldırıdan yaklaşık bir hafta sonra, Hatay TEKEL’den bir işçi, “ben de solcu olucam valla, bizi hep solcular komünistler destekliyor. Yardım getiriyorlar, sohbet ediyorlar. Öğrenciler, memurlar her akşam bizi ziyaret edip kalacak yeriniz, bir ihtiyacınız var mı diye soruyor. Hani bu sağcılardan tövbe birşey görmedik” dedi. Ertesi gün solcu olma kararı bıyıklarına da yansımıştı. Sarkık iki yanını kesmişti. Bunun benzeri örnekler çok. Yine kadınlar ilk haftalarda kendi aralarında konuşuyorlardı, “komünist öyle kötü bir şey de değilmiş, bak hep yardım ediyorlar”...

Bugün bizim DÖB’lüler fotoğraf sergisine Boğaz Köprüsü resimlerinden de eklemişler, o da çok dikkat çekiyordu.

Akşam “bir mum da sen yak” eylemi yine çayda çıra parçası eşliğinde başladı. Sonrasında çekilen halaylarla 23. günümüzü de geride bıraktık ve İstanbul Cevizli TEKEL ile Harb İş Sendikası’na yemeğe gittik. Her akşam yemek sırasında, dev ekrandan haberleri izliyoruz. Ve o atmosferi görmemiz lazım. Haberlerde sürekli TEKEL arıyor, bulunca çıt çıkmıyor. TEKEL haberleri sırasında bir işçi televizyona güzel konuşmuşsa alkış alıyor, “helal olsun” diye bağırılıyor. Erdoğan ya da Arınç vb çıkıp “yetim hakkı” falan deyince küfür dağarcığımız zenginleşiyor. Ama tepkiler öyle canlı ki. Bu akşam referandum sonuçlarını açıkladı kanallar... Yine alkışlar koptu. Ertesi güne moral depoladık. Her akşam kendimizi izlemek çok güzel, Türkiye’nin gündemi olmak. Hatta bazen espiriler dönüyor. “Oğlum çok medyatik olduk, hanımlar bizi e-ve almayacak. Her görüntüde varsın sen, artık imza isteyenlerin olur” gibi...

24. Gün: Bugün yine önemli günlerden biriydi. 7 Ocak Perşembe. Bugün Türk-İş Başkanlar Kurulu toplandı ve önümüze eylem takvimi koydu. Açıklama yapılmadan önce Türk-İş’in kapısının önünden işçileri a-

şağıya doğru indirmeye çalıştılar. “Başkanlar sığmıyor”muş. Tabi ki bahane. Korkuyorlar. TEKEL işçisi açıklanan sonuçları beğenmez de yönetime saldırır diye. Bu korkuyu geçen hafta fazlasıyla yaşadılar çünkü. Tabi 100 kere söylenmesine rağmen kimse Türk-İş önünden ve kapı çevresindeki yerinden ayrılmadı. Herkes “bizi oyaltıyorlar” diye söylüyor. “Her hafta bir sonraki haftaya erteliyorlar eylemleri” diyorlardı.

Bu defa açıklama için, Türk-İş Genel Sekreteri Mustafa Kumlu çıkmamıştı. Geçen haftadan dersler çıkarılmıştı. Ve açıklamayı yapmak üzere Tek Gıda İş başkanı Mustafa Türker çıktı. Konuşmasına öncelikle Başbakanın sözlerine cevaplarla başladı. İşçileri coşkullandıracak rahatlatacak şeyler söyledi. Mesela, “Sen nasıl bir başbakansın ki haftalardır buradaki işçileri görmüyorsun, görmek istemiyorsun” gibi. Sonra referenduma değindi, sonucun olumlu olduğunu açıkladı. Sonra 14 Ocak’ta tüm TEKEL işçilerini Ankara’ya çağırdıklarını, ayrıca eşlerinin, çocuklarının ve diğer kesimlerin de katılacağı büyük bir eylem tertipleyeceklerini söyledi. Ardından 3 gün 3 gece oturma eylemi, yanı sıra açlık grevi yapacaklarını açıkladı. Yine de olumlu bir sonuç alınmazsa Ölüm Orucu eylemiyle devam edeceklerini söyledi. “Başbakanın TEKEL işçilerinin 4C’ye geçmesini beklememesini, bu sorunu çözmek için bir şeyler yapmadığı takdirde cenazemize bekleriz” dedi. Ankara’ya ayın 14’ünde gelecek işçilerin kefenlerini de yanlarına almalarını istedi.

Bu sefer açıklama her ne kadar yine bir hafta daha ertelemiş olsa da, süreç işçiler tarafından olumlu karşılandı ve alkışlandı. Açıklama sırasında tam 18 kamera saydım, yani tam 12 dev kanal çekim yapıyordu. Yine canlı yayın araçları oradaydı. İşçilerden biri dedi ki “bakma bu kadar kanal olduğuna, haber olarak veren 2-3 tanesi sadece, Erdoğan bunları da satın almış”

Açıklama sırasında yine “gemileri yaktık geri dönüş yok”, “söz bitti sıra eylemde”, hiç bıkmadan atılan “genel grev genel direniş”, “yetimler burada Erdoğan nerede”, “yetimin hakkı Bilal’ın gemicisinde” gibi sloganlar atıldı. “Ölmek var dönmek yok” sloganıysa adeta bu eylemle bütünleşti.

Açıklamadan bir süre sonra işçileri desteğe Laz Marx geldi. Onun yanı sıra Can Şenliği Oyuncuları da desteğe gelmişti. TEKEL işçileri için politik Stand-up’ından bazı bölümler sunacağı duyuruldu. Tiyatroya ilgi yoğundu. Herkes oyunun sergileneceği yere toplandı. ve Laz Marx yani Haldun Açıksözlü çıktı. Aynı Marx’ın Engels’le o ünlü fotoğraflarındaki gibi giyinmişti. Saçı sakalı da benzemişti Marx’a... Başladı oynamaya. Şivesi lazca olunca bizler anlamakta zorlanıyorduk ama politik kavramlar bize uzak olmadığı için yine de beğeniyle izledik. Oyun sık sık sloganlarla bölünüyordu. Bazen sınıfların olduğu, bazen emperyalizm, bazen de aile devlet vb konulara espirili bir dille girdi. Zaman zaman konuyu Trabzonspor ve maçlarla da anlatmaya çalıştı. Aralarda koçeri çalıyor horona duruluyordu. Bir ara Çernobil ve Kazım Koyuncu’ya da değinildi. O sıra işçiler “İşçi dostu Kazım Koyuncu” şeklinde

slogan attı. Kısa oyunun sonunda, sınıflar savaşımının sonunu maç sonuçlarına benzetti. “Ya emperyalistleri yeneceğük, ya onlar bize yenulacak, ya da bu dünyayı alt üst edeceğük” dedi. Şahsen ben, en çok aileyi devleti özel mülkiyeti anlattığı kısmı beğendim. Ama genel olarak Can Şenliği’nin de Laz Marx’ın da gelmesi oynaması hepimizi mutlu etti.

Akşam yine TMMOB gelecekmiş. Ziyaretçilerimiz hiç bitmiyor zaten, Türk-İş’in önünü canlı tutuyor, iyi oluyor. Hafta sonu da tüm kadın örgütleri Ankara’ya TEKEL işçilerini ziyarete gelecekler.

25.Gün

8 Ocak Cuma günü sabahı Türk-İş’in önüne vardık. İşçi arkadaşlarla muhabirimizi göndermemiz gereken bir durum olduğunu öğrendik. Aradan 1 saat geçtiğinde televizyonların da canlı verdiği AKP önünde Tekel işçilerinin kendini zincirleme eylemi gerçekleştirildi. Tabi bu eylemin Türk-İş önündeki kitledeki coşkusu tartışılmaz oldu. 42 TEKEL işçisi gözaltına alınmıştı. Muhabirimiz polislerin her taşın altından bu

muhabir çıkıyor bakışlarına aldırmandan yine baştan beri fotoğraflar çeken ve bu işi çok seven bir işçi arkadaşla beraber Türk-İş önüne döndüler. Videoları izlerken “o işte, şu işte bu işte” diye yerimizde duramıyorduk. Ne garip, bir eylem izliyorsun ve tüm eylemcileri tanıyorsun. Ya da tv’lerde her gün bir sürü haber izliyorsun ve her şeyi ayrıntılı biliyorsun.

Öğleden sonra Adıyaman grubu bizi eski Adıyaman milletvekilinin yaptırdığı çiğköfteyi yemeye götürdü. Burada çiğ köfte yemeyi özlemiştim. Biraz olsun hasret giderdik!. Ama ahdımız var kazanınca çiğköfte yapacağız. Zaten bu bürokratin yaptırdığı çiğköfte tam olmamıştı. Neyse sonra Bayındır Sokak’ımıza geri döndük. Ozan Der gelmişti. Halk Ozanları Kültür Derneği gelmişti. Bağlamalarıyla gelmişlerdi. Güzel halk ezgilerini bizimle paylaştılar. Hep kaset dinliyorduk. Yanık yanık türküler dinleyince işçiler mest oldu. Hatta bir tanesi şöyle dedi “Oh be kulaklarımızın pasını attılar”

Günlerdir eylem boyunca Ahmet Arif’in

YALNIZ DEĞİLİZ

Bir ufka vardık ki artık

Yalnız değiliz sevgilim.

Gerçi gece uzun,

Gece karanlık

Ama bütün korkulardan uzak.

Bir sevdadır böylesine yaşamak,

Tek başına

Ölüme bir soluk kala,

Tek başına

Zindanda yatarken bile,

Asla yalnız kalmamak.

Şafakları ben balığa çıkarırım

Akan akmayan sular da

Benim, bütün tezgahlarda paydosa giden

Bir bahar akşamı dünyada.

Ben dört duvar arasında değilim

Pirinçte, pamukta ve tütüneyim,

Karacadağ, Çukurova ve Cibalide.

Zehirli kör yılanları
Ve sıtmasıyla
Gün yirmidört saat insan avında
Karacadağda çeltikler.
Bir kız çocuğunun gözyaşı gibi
Ayak bileklerinde bir dizi boncuk,
Sol omzunda nazarlık,
Dağ başında unutulmuş üşümüş,
Minicik bir aşiret kızının -
Damla-damla, berrak olur pirinci.
Kamyonlarla, katır kervanlarıyla
Beyler sofrasına gider...

Çukurovam,
Kundağımız, kefen bezimiz
Kanı esmer, yüzü ak.
Sıcağında sabır taşları çatlar,
Çatla maz ırgadın yüreği.
Dilerse buluttan ak,
Köpükten yumuşak verir pamuğu.
Külhan, kavgacıdır delikanlısı,
Ünlü mahpusanelerinde Anadolunun
En çok Çukurovalılar mahpustur,
Dostuna yarasını gösterir gibi,
Bir salkım söğüde su verir gibi,
Öyle içten
Öyle derin,
Türkü söylemek, küfretmek,
Çukurova yiğidine mahsustur...

Tütününü bilir misin?
"Kız saçı" demiş zeybekler,
Su içmez her damardan,
Yerini kolay beğenmez,
Üşür
Naz eder,
Darılır
İki parmak arasında kıyılmış,
Bir parçası var kalbimin
İncecik, ak kağıtlara sarılır,
Dar vakit yanar da verir kendini.
Dostun susan dudağına...

Sokaklardan,
Kıyılardan,
Gök mavisinden,
Ekmeğinden,
Caneviden ayrı düşmeye
Yani bütün hasretlerin kahrına
Ve zehrine çaresiz kalmaların,
İlk nefesi Hızır gibi yetişir
Cibalide sarılan cıgaranın...

Tütün işçileri yoksul,
Tütün işçileri yorgun,
Ama yiğit
Pırıl - pırıl namuslu.
Namu gitmiş deryaların ardına
Vatanımın bir umudu...

Şiiri okunuyordu. Ve bugün Ahmet Arif'in eşi aramızdaydı. Anon-
su duyunca cehaletimin farkına vardım ne evli olduğumu biliyordum, ne
de eşinin varlığından haberdardım. Tabi gidip tanıştım bir kaç tane ton
ton bayan vardı. Yaşları hayli vardı. Beyaz saçlı olanın o olduğunu öğ-
rendim. Tüm işçiler gibi ben de Ahmet Arif'e duyduğumuz saygıyla
yaklaştık ona... Ama ne diyeceğimizi bilemedik. Yanımızda olduğunuz

için teşekkür ederiz diyebildik. Bu arada İzmir Gaziemir belediye baş-
kanı geldi. CHP'liymiş. Artık bazı konuşmalar klasikleşmişti. Bu da öy-
le idi. Sabah kadın dayanışma grubu kahvaltı vermişti, sadece kadınlara.
Öğlen Celal Doğan lahmacun göndermişti. 2-3 gündür kimse kuma-
naya vermiyordu, bugün hepsi üst üste gelince işçiler arasında konuş-
maya başladı, keşke bir düzene koysalar, yardımlar belli bir düzenle gel-
se... Ama Türk-İş ne yardımları, ne kumanyaları, ne ziyaretleri bir dü-
zene koymuyordu. Buna rağmen çok büyük problemler yaşanmıyordu.
Herkes olgun davranıyordu. Doğallığında bir düzen vardı, işçiler olgun
davranıyordu. Bir de Türk-İş TEKEL'le yardımlaşmak için bir hesap
açmış çünkü Tek Gıda İş tütünle ilgili açılan bir davadan kaynaklı, res-
mi olarak işçilerin sendikası bile değil. Dolayısıyla 1 aydır aidat alamı-
yorlarmış, paraları yokmuş. O gün iki liseli genç harçlıklarından para
toplayıp hesaba para yatırmışlar. Bu anons ve gençleri gören işçileri al-
dı bir tartışma, ya bu hesabı kapatsınlar ya da biz işçilerin denetimine
açsınlar. Bu ne, biz dilenci miyiz onca yıldır aldıkları aidatlara saysınlar,
milletten bizim adımıza para almasınlar, sanki birşey veriyorlarmış
gibi bu binalar altlarındaki arabalar, herşeyi bizim paralarımızla aldılar.
Yazık bu çocuklara millet seferber olmuş, hala bizim işyerinde çalışan
arkadaşlarımız var.

Bugün ayrıca bizi tiyatroya götürdüler Ankara Ekin Tiyatrosu 400
TEKEL işçisine ücretsizdi. Oyunun adı Heccav'dı. II. Abdülhamit'i Er-
doğan'a benzetmiş, şair Eşref'e yazdığı şiirler için verilen cezalar vs, ilk
bölüm gül gül öldük, herkes çok beğendi. Arada konuştuk. Çoğu işçi ilk
kez tiyatroya gelmiş. Zaten oyun boyunca telefon sesleri açıp sessizce
"ben şimdi tiyatrodayım" demeleri, sürekli fotoğraf çekmeleri ve beğen-
dikleri her sözün ardından alkışlamalarından bu belli oluyordu. İkinci
bölüm ise pek hoşumuza gitmedi. Ergenekon'a atıfta bulunup onları ak-
lamaya çalışmışlar ve bu kimsenin gözünden kaçmadı. Açıkçası şaşır-
dım, Ankara'da kendine solcuyum deyip aslında sade Kemalist olan, as-
lında şovence yaklaşımlara sahip ne çok çevre varmış. Çok dikkatli ol-
mak lazım doğrusu, ama içeriği bir yana, tiyatro izlemiş olmanın verdi-
ği rahatlamayla çıktık. İşçilerin bir çoğu "oh be stresimizi attık", dedi,
"ne güzel şeymiş" dediler.

Döndüğümüzde, bu arada sabah AKP önüne kendini zincirleyenler
bırakılmış, geldiler. Tıpkı bir savaş kahramanı gibi coşkuyla alkışlarla
sevgi gösterileriyle karşılandılar... Zaten de öyle değil miydi, bu bir sa-
vaştı, emekle sermayenin savaşı...

Herkes geçmiş olsun deyip, neler yaşandığını dinlemeye başladı.
Başörtülü bir kadın işçinin kocası da polismiş, ama o kadın en çok hır-
palanan olmuş. Kadın da, "sizin de kocamın da allah belasını versin"
demiş. Diyarbakırlı bir işçiye ise 4 polis yetmemiş alınırken. Polis zin-
cirlemenin yapılacağı yere önceden gidip önlem almış. Yani telefonları
iyi dinlemişler ama nafile, yine de eylemi gerçekleştirmeyi başarmış-
lar... Plastik kelepçeleri öyle çok sıkmışlar ki hepsinin bilekleri yara ol-
muş ve adli tıp kontrolünden sonra arabada sataşmak için çok uğraşmış-
lar. Yani giderek işler kızışıyor.

Bu eylem çok önemli bir eylemdi. Nedeni de şu Boğaz Köprüsü
eylemini sadece İstanbul TEKEL işçileri yapmıştı. Ancak bu AKP önü
zincirleme eylemini onlarca ilden işçiler birlikte gerçekleştirdiler. Bir-
birlerini 25 gündür tanyorlar ve güveniyorlar, kaynaştılar. Sınıf müca-
delesini onları birleştirdi. Zaten içlerinden bir işçide böyle söyledi. Daha
birbirimizi yeni yeni tanıyoruz, biz aynı binadaki arkadaşlarımızla bile
buradaki kadar sohbet edememiştik, ilk kez karşılıklı konuşuyoruz an-
cak bunu yapabildik. Bakalım zamanla bu birliğimiz güçlenecek...

YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ sloganı hayat bul-
du.

26. Gün

9 Ocak Cumartesi. Bugün bana zindanlardaki bayan yoldaşlarımdan
hırka geldiğini ve uzun süredir beklediğim mektubun geldiğini öğ-
rendim çok mutluyum. Moral ve motivasyonum arttı. Bu arada İstanbul'dan
yoldaşlar ara ara gelip dışarıdan bir gözlemlerle bakıp, bizlere
gözlemlerini sunuyorlar. Mesela bir yoldaş "burası tam bir çekim mer-

kezi haline gelmiş. Tıpkı 91'deki Zonguldak maden işçilerinin yürüyüşü gibi, bu çekim iyi değerlendirilmeli. Çok çeşitli kesimleri buraya çeken bir çekirdek gibi"dedi....

Maden işçileri demişken, bugün Maden-iş'ten bir kadın sendikacı, aynı zamanda köşe yazarıymış, ziyarete gelmiş. Tabii yanı sıra Tekstil-iş vb sendikalardan da gelenler oldu.

Ayrıca bugün Kürt işçilerle birlikte Kürt-Der'e gittik. Aşure yedik, Kürtçe parçalar dinledik, Günlük gazetesini okuduk. Sonra döndük, bu arada Ali Asker gelmiş ve parçalarıyla alanı coşkulanırmıştı. Bizler de kendisinin yanına gidip geldiği ve desteklediği için teşekkür ettik.

Akşam nereden geldi bilmiyorum ama herkes elma kütürdetiyordu. Kim akıl etmişse iyi olmuş, çünkü işçilerin birçoğu çay sigara içmekten hasta olacaklar diye korkuyordum. Çok sigara tüketiliyor. Zaten de zamlı diye bir dolu sövüp sayıyorlar. Tek teselli olarak onu görüyorlar. Dolayısıyla tütün sarıyorlar. O da daha zararlı sanırım. Elma iyi oldu. Elma yenirken bir şeyi hissettim. Hemen beni bulup elma veriyorlardı. Muhabirimizi bulup, "o doymamıştır potansiyel aç", şakası yapıp kumanya bulup veriyorlardı. Bu davranışlar annelere has şeylerdir. Ama artık bize bakar olmuşlardı. Bu çok güzel bir his. Kent AŞ. işçileri aramızdaydı. Biz onlarla sohbet başladık. Sonra birkaç ilden işçi arkadaşları çağırıp onların da bu önemli deneyimi dinlemelerini ve asıl onların birbirleriyle konuşmasını sağladık. Çok ilginç bir sohbet başladı. Kent AŞ'çiler "CHP'nin şimdi size iyi davrandığına bakıp aldanmayın, siz onlar için siyaset malzemesisiniz. Sendikacılar bile bizi nasıl sattı" deyip başladılar dert yanmaya. "Biz işçi komitelerini kurmakta geç kalmasaydık böyle olmayacaktı. Bizi gruplara böldüler işçi sınıfı için en büyük tehlike bölünmek, bu birliğinizi koruyun, oyuna gelmeyin, komitelerinizi kurun" gibi öğütler verdiler. Bizim TEKEL'cilerse, "biz biliyoruz bunları merak etmeyin, siyasetçileri de biliyoruz, sendikacıları da. Biz de ilk kez eylem yapmıyoruz, ancak her işçinin bilinci burada aynı değil, o nedenle dikkatli olmalıyız" dediler. "Merak etmeyin komiteleri falan da" dediler... "biz çok kalabalığız ve herkes aynı bilinçte değil. Biz çok kararlıyız, zaten işçinin bu kararlılığı olmasaydı, bizi de eve göndermeye çalıştılar ama başaramadılar. Bizim yapabileceklerimizden korkuyorlar" şeklinde çok verimli sohbetler gerçekleşti.

Bir grup TEKEL işçisi bugün ODTÜ'de panele katılmışlar. Sonra içlerinden biri konuşma yapmış, onlarca akademisyen ve yüzlerce öğrenci işçileri ayakta alkışlamış. Anlatırken işçilerin gözleri doluyordu. Bu kadar önemli ve değerli olduklarını ilk kez bu kadar derinden hissediyorlardı. herhalde. Ayrıca toplumun tüm kesimlerinin onlardan medet umması da tam da Marksizmin yerinde belirlemesinde olduğu gibi "sonuna kadar devrimci olan tek sınıftır proletarya" ve işte karşınızda proletarya...

Hava kararmaya başlamıştı. Bizim muhabirin dünkü eylem görüntülerini sinevizyon hazırlayıp izletmemiz üzerine yüzlerce işçi coşkulanı. Görülmeye değer görüntüler oluştu. Sloganlar alkışlar ışıklar... İstanbul'dan gelen yoldaş, "bu nasıl bir coşku, bu sinevizyon işçileri bu kadar coşkulanıdırorsa..." diye düşünceli düşünceli "daha fazla neler yapılabiliriz" diye düşünmeye koyuldu. Birçok siyaset, her akşam iş ve okul çıkışı TEKEL işçilerini ziyarete geliyorlar. Ama bu sinevizyon görüntüleri destek ziyaretlerinden daha etkili oldu. Her geçen gün fotoğraf sergilerimize yeni kareler koyuyorduk çünkü her geçen gün tekel işçile-

ri sınıf savaşmaları tarihe yeni eylemler yeni deneyimler ekliyorlar...

İşte bir gün daha böyle dolu dolu geçti...

27. Gün

10 Ocak Pazartesi sabahı yine kadın örgütlerinin ziyaretiyle başladı. Sonra Çorum'un bir köy derneği ziyarete geldi. Aşure dağıttılar. Gazeteciler Sendikası ziyarete geldi ve Erdoğan'ın "bu eylem ideolojiktir" sözüne karşılık "işçi sınıfının kendi ideolojisi vardır zaten" şeklinde konuşular. Ayrıca Gazeteciler Sendikası baklava dağıttı. Bugünün en önemli ziyaretçisi Türk Tabipler Birliği başkanı oldu. Kısa bir konuşma ardından 14 Ocak'ta geleceklerini söyleyerek ayrıldı.

Eylemi başından beri takip eden karşı- devrimci işçi partililer her gün bir kılıkta alana geliyorlar. Bugün Atatürkçü Düşünce Derneği ve Kızıl Elma kılığında geldiler alana ancak pek ilgi gördükleri söylenemez. Ayrıca 5. günden beri çay veriyorlar. Bu karşı-devrimcileri işçilerin anlamayacağını sanırdım, ama bugün anladıklarını anladım ve bu içimi rahatlattı. Bugün başka bir stand'dan çay almaya giderken işçilere sordum "size de alayım mı" diye. Dediler ki "evet al ama Ergenekoncuların çayından alma, biz ondan içmeyiz" o an yüzüm güldü. Oh be dedim biliyorlarmış. Sonra hararetle anlatmaya başladım kendi yaşadığımız deneyimi... "Bundan yıllar önce, sanırım 2004'tü, İzmit'te Petkim ile ilgili bir özelleştirme karşıtı eyleme katılmıştık. Alana girerken İşçi Partililer -ki çokçası polistir- bize saldırdılar. Arkamızdan da çevik kuvvet onlara dokunmadan direk bizimkileri gözaltına aldı. Bu arada ben hayatımda ilk kez linç edildim ve bunu bu karşı-devrimciler yaptı. Kollarımda plastik bayrak sopalarının izleri çıktı. Yere düşmüş olmama rağmen vurmaya devam ettiler. Kadın olmam hiçbir şeyi değiştirmede. Tıpkı polis gibi-k i zaten polisler-... Zaten Aydınlık dergisi 80'li yıllarda tüm devrimcilerin yerini yurdunu krokiler halinde yayınlayan bir yayındır" diye hararetle anlattım. İşçiler beni dinleyip "biliyoruz zaten, Aydınlık dergisi buraya da bir ara geldi, ama kimse eline bile almadı" dediler. İşçiler arasında Kemalistler olmasına rağmen, çünkü onlar tüm temiz duygularıyla sadece burjuvazi tarafından zehirlenmişler. Onlara hiç kızmıyorum. Sadece değiştirmemiz gerek. Mesela bugün AKP önü zincirleme eylemini izlerken yeni bir şey dikkatimi çekti. İzmirli kadın işçi en çok direniş gösterenlerden biri, polise tavrı çok militanca olmasına karşın polis arabasına zorla bindirilirken "bu kelepçeleri bize değil dağdakilere takın" diye bağırdı. Ama yaşadıkları ona öğretecek sorunun sınıf sorunu olduğunu, başka hiçbir şeyin dillerin dinlerin renklerin dağın ovanın hiçbir şeyin önemli olmadığını...

Bugün işçiler devrimci bir siyasetin paneline katılmışlar. Nasıl geçti diye sordum. "Çok uzun sürdü 3-4 saat" dediler. Ama olumlu geçmiş. Bir işçi şöyle konuşmuş panelde "Seyit Rıza demiş ki 'Benim aklım sizin yalan dolanlarınıza ermedi bu bana dert oldu. Ben de sizin zulmünüze boyun eğmedim. Bu da size dert olsun!' Ben de diyorum ki 'Erdoğan bizi duymuyor bu bize dert oldu. Biz işçi sınıfı da eylemimizi sürdüreceğiz bu da ona dert olsun!'" Hoşuma gitti yaratıcılığı, güzel benzetme değil mi...

Bugün sakın geçti diyebiliriz yani ama akşamüstü ilk defa Çav Bella Tek Gıda -İş'in ses aracından çalındı. Üstüne de yine bizi şok eden bir marş çaldı. 1 Mayıs Marşı ... Ses aracının başındaki adam mı değişti. Yoksa Tek Gıda İş politikasını mı değiştirdi. Neyse günü halaylarla bitirdik.□

Bugün sakın geçti diyebiliriz yani ama akşamüstü ilk defa Çav Bella Tek Gıda -İş'in ses aracından çalındı. Üstüne de yine bizi şok eden bir marş çaldı. 1 Mayıs Marşı ... Ses aracının başındaki adam mı değişti. Yoksa Tek Gıda İş politikasını mı değiştirdi. Neyse günü halaylarla bitirdik.□

ANTAKYA AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ AÇILDI

*Çizgisiz bir resim bu
Orta yerinde kan,barut
Orta yerinde zulüm,hasret...
Orta yerinde insan
Orta yerinde biz*

*Orta yerinde yeni bir dünya için verilen kavga...
Çizgisiz bir resim bu, orta yerinde insan*

MERHABA Yeni İnsan Bundan tam 20 yıl önce çıktığımız uzun ve zorlu mücadele, bugün bizlere büyük deneyimler kattı. Bizden önce atılmış adımların yol göstericiliğinde kendi küçük adımlarımızla yürümeye devam ediyoruz.

Amaç; topluncu bir kültürle, toplumsal özgürlüğe ulaşmak ve sınıfsız, sömürsüz, özgür bir dünya yaratmak. "Umudumuz kavgada, kavgamız sanatımızla, kavga yaşamın her alanında" şiarını daha geniş emekçilere ulaştırmak için, Hatay'da AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ açıldı.

27 Aralık Pazar günü saat 13:00'da gerçekleştirilen açılış etkinliği, ilk olarak Ayışığı Sanat Merkezi adına konuşma yapılmasıyla başladı. Ardından Mücadele Birliği adına bir arkadaşımız söz aldı. Yapılan konuşmaların ardından Ayışığı Sanat Merkezi'nin çıkarmış olduğu kitaplardan derlediğimiz şiir dinletisi gerçekleştirildi. Şiirleri okuyan genç arkadaşlarımız yoğun bir alkış aldı. Antep Ayışığı Sanat Merkezi'nden Ekin-Su Şiir Atölyesi de açılışımıza destek verdi. İşçi şair Kazım Demir de kendi şiirlerini bizlerle paylaştı. Etkinlik sırasında Devrimci İşçi Komiteleri ve Antep Genç Emekçiler Birliği'nin gönderdiği mesajlar da okundu. Daha sonra Antakya'daki çalışmalarımıza destek veren genç dostlarımızın bir hafta içinde hazırladıkları müzik dinletisi sırayı aldı. Arapça ağırlıklı söyleyen grubumuz, gelen herkesin coşkusuna coşku kattı kısa sürede hazırlanmalarına rağmen gelecekteki çalışmalarımız için umut vericiydi.

Etkinliğimiz son olarak Adana Ayışığı Sanat Merkezi'nde 2 yıldır çalışmalarını sürdüren Bahara Ezgi Müzik Grubu nun sahneye çıkmasıyla devam etti. Ağırlıklı kendi bestelerini oluşturan parçalar seslendiren grup, sonrasında Kürtçe-Türkçe halay parçalarıyla coşumuzu daha da arttırdı. En son olarak "Söz Veriyoruz" marşıyla bütün gelen dostlarımız yumrukları havada "Devrim için, Sosyalizm için, daha güzel bir gelecek için" söz verdiler. İlk etkinliğimiz olmasına rağmen katılan bütün arkadaşlarımız gözlerinde mutlulukla ayrıldılar. Bizler de ise kısa sürede bunları yapmış olmanın tatlı bir yorgunluğu vardı.

ANTAKYA
AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ

SARIGAZI'DE YENİDEN MERHABA

Sarigazi Ayışığı... Kurulduğu 2003 yılından bu yana, sürekli baskılarla, kapatmalarla karşı karşıya gelen sanat merkezi... İşçilerin, emekçilerin kültürü ve sanatını işçi ve emekçilere taşıyabilmek için mücadele eden Sarigazi Ayışığı Sanat Merkezi, defalarca jandarmanın bizzat mühürlemesi ya da yönlendirmeleri nedeniyle kapatıldı.

Yeni yerindeki açılışını 3 Ocak günü yapan Sarigazi Ayışığı Ekin Sanat Derneği, tiyatro, şiir ve müzikle "yeniden merhaba" dedi. Öğle saatlerinde başlayan etkinlikte ilk olarak genç öğrenciler "Merhaba" dediler bize ve şiirleriyle geldiler.

Sonra sahneyi alan Tiyatro Devnim oldu. Devnim, ilk kez 19 Aralık günü Taksim'de sergilediği oyunu "Yoldaş Mektuplar"ı getirmişti Sarigazi yoksul emekçi halkına. 19 Aralık Katliamı ve ardından gelen destansı Ölüm Orucu eylemini mektuplarla anlatan oyun, herkesi duygusallaştırdı, öfkelerini biletti ve o günlere geri götürdü.

Ve çalışmalarını Ayışığı Sanat Merkezi'nde sürdüren Grup Emeğe Ezgi, çoğunluğu kendi çalışmalarından oluşan

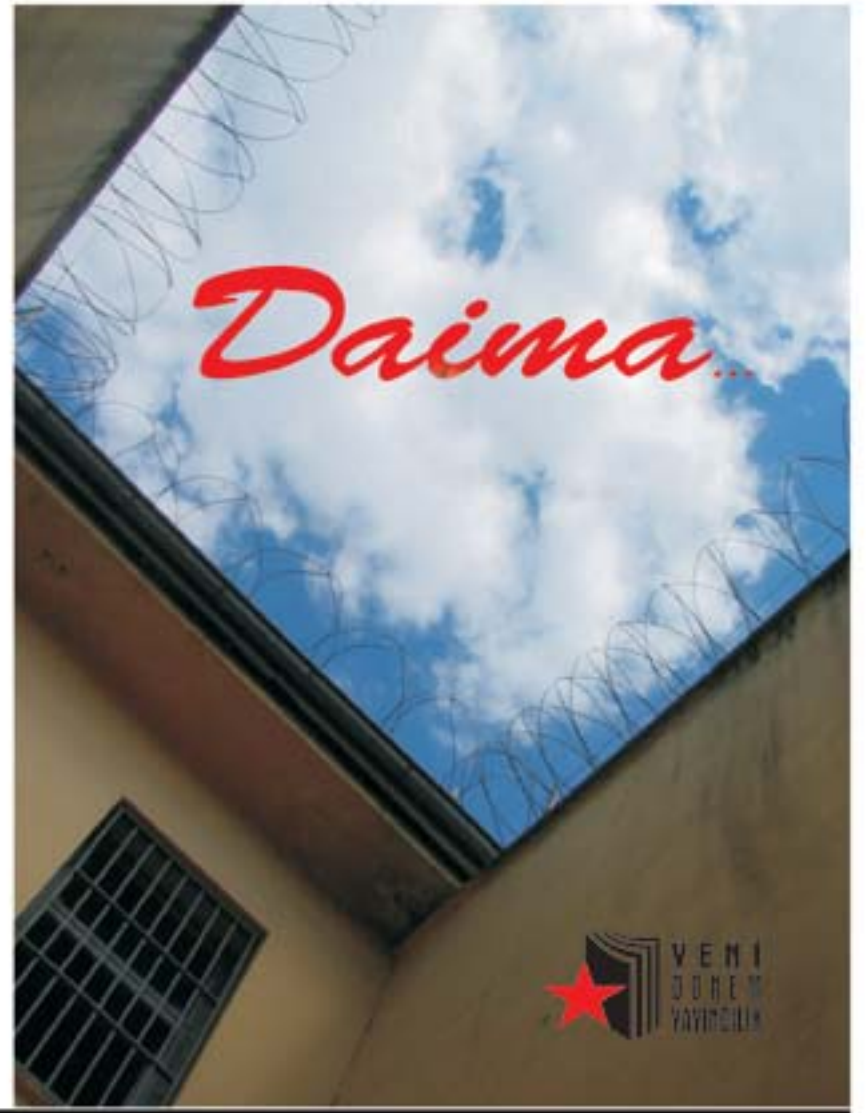
bir dinletisi verdi. Kendi marşları, şarkı ve türkülerinin yanı sıra, sevilen türkülere de kendi yorumlarını getiren Emeğe Ezgi, Türkçe ve Kürtçe parçalarla çok kısa sürede salona hakim oldu. Konser ortalarına doğru gelip de parçalar hareketlenmeye başlayınca yerinde duramayan izleyiciler, sandalyeleri çekmiş ve kendilerine halay çekmek için alan hazırlamışlardı bile. Ve etkinliğin sonlarına doğru tüm salon halaylar çekiyordu. Etkinlik, artık adet olduğu üzere "Söz Veriyoruz" marşı ile sona erdi. □

Dalgalar ulaştırdı Su'nun haberini uzaktakilere... şarkılarının dizelerini topladık köpüklenmiş dalgalardan! Yoldaşları yüklediler ve dört bir yana dizeleri, kavga ve umut dizelerini saçmaya koyuldular... Kapılar çalındı birer birer, Su'nun selamı iletildi yoksul kondulara... Dalga dalga yayıldı haber... Gökyüzü yağmur damlalarını bıraktı toprağa... Yağmurla yıkandılar yoldaşları... Tas tas su dağıttı sanki Su... Tas tas ömrünü bölüştürdü.

"Her çağın kendi büyük kahramanları vardır, onları bulamazsa yaratır" diyordu büyük usta. Artık öyle bir çağdayız ki onun bulmasına gerek kalmadan, kendiliğinden öne çıkar oldu kahramanlar. Bu destan Denizlerle başladı ve çoğalarak sürüyor, devrimimizin en güzel çocukları sıradan bir insan gibi yaşıyor ama bir kahraman gibi ölümsüzleşiyorlar.

19 Aralık Katliamı Sonrası yazılan yoldaş mektuplarından derlenen Daima adlı kitap 2 cilt olarak çıktı. Yayınevimizden temin edebilirsiniz.

FAŞİZME KARŞI HALK YÜRÜYÜŞÜ

FAŞİZME KARŞI AYAĐA KALK İSTANBUL

Mahsuni řerif
Yaya Yolu Giriři
SARIGAZI

SAAT:
16³⁰

17
OCAK
PAZAR
2010

Yürüyüşe Bütün Sarıgazi Halkı Davetlidir

MÜCADELE
BİRLİĞİ

08 Ocak 2010 Ankara /AKP

06 Ocak 2010 Ankara